

C:\Users\Plazma\Desktop\307\Cap_Zbynek-Spad.pdb

PDB Name: Spád
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.2.2004
Modification Date: 1.2.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Spád

Zbyněk Čáp

Menuju se Tony. Přímení nemám, někde sem ho vytrousil. Dělam tady chlapům ze sektoru knihovníka, páč mě kdysi pokousala krysa moudrosti a umím nahrát knížku z centrálního počítače do Pípala. Von se vlastně menuje PIP Boy, ale když už, tak mu nikdo neřekne jinak než pitomec. Personální intergalaktický pitomec. Je to něco jako maličkej počítač, prej hrozně chytrý, ale kdo by těm reklamním žvástům věřil. Taky jim nevěřím. Jestli se na něco spolím, tak sou to dvě ruce a trocha vodhadu, kam praštit, aby mi druhý dal pokoj. Zápasením v ringu si vydělám víc, jak knihovničením. A ta trocha zápasnický prestiže mi tady taky není na škodu.

Jednou dopoledne se mně udělalo tak nák blbě. Vysral sem se proto na celej svět a jen sem se válel na posteli. A přemýšlel sem. Vo všem možným, hlavně tomhle zasraným životě. Víte, to vám teda povím, bejvat tady ve starým dobrým Hnizdě 13 v sektoru C není žádný med. Dozorčí si sice může o Vánocích slintat co chce, jak sme si tu všeci rovni, ale stejně mu to nikdo nevěří. Jsme tady prostě céčka, ty třetí v řadě. Poznáte to na každým kroku. Není pro nás žádná slušná práce. Prej sou všechny ty předválečný zařízení tak složitý, že bysme to my se svejma mozečkama ani nepochopili. To pak pár lidí pouklízí celej sektor a ostatní maj fraj. Což vo to, kdo by se nechtěl válet celej den a jenom si sem tam zajít do tělocvičny. Jenže, má to i mouchy, který člověka až serou. Třeba, když na vás ti frajeři v naleštěnejch mundúrech bezpečnosti pořvávají zahnědlej vocase! Ksaku, copak my za to můžem? Od dvanáctýho roku věku vidíme nahatou ženskou jednou ročně! Jenom, když nás zavedou do precárny. Vyfasujem pár předválečnejch pánskejch časopisů, zalitejch v plastu, aby ještě pár generací vydržely a ještě rozkaz věnovat svý potenciální potomstvo doktorům. Prej za účelem udržení genetický rozmanitosti příštích generací! No a mezitím si musíme vystačit sami. Ale decentně. Vostatně, s tou barvou to není pravda. Slušnej člověk se před sexem meje. I zevnitř, když na to přinde.

Jak povídám, sere nás to. Ale stejně se většina chlapů přizpůsobí a ty co se nepřizpůsoběj, ty skončej zrovínka jako kámoš Garry. No, abych to nevokecával, jednou takhle před měsícem ho vodvlekli bezpečáci a když se vrátil, byl náramně zkotřelý. Akorát nevím, co mu nakecali, páč se na mě vod tý doby vysral. Fakt nevím proč.

Bejval to můj nejlepší trénigovej parták...

Ále co. Dnes večer mu v aréně vyklepu ciferník tak jako tak.

Kurva, při takovym vykládání ale vyschne v krku. Skočím si pro přiděl vody.

Zdvihal sem se, ale nák se mně zatočila hlava a před vočima se mně udělalo černo. Do hajzlu, taková prkotina mě snad nezastaví, ne? Napodruhý sem se zdvih na zadní a dopotácel se k výdejně. Položil sem pracku na senzor a druhou začal ťukat vobjednádku, když tu naráz! Píp, píp, píp! Váš přiděl na tento den se blíží limitu! Zbývá vám 0,8 litru vody! Co ten šmejď píčuje? O vodu se nikdy nikdo nestaral, dycky jí bylo dost a teďka!?! Tak jo, naval sem všechno.

Vyfasoval sem poloprázdnou flašku a hodil si do krku první hlt. Div sem ho nevypliv. Ta břěčka chutnala jak zvětralý chcánky. Začal sem nadávat, až ze stěn slejzal ten ohavnej nátěr. A v ten moment se vyvalily dvěře do našeho sektoru a dovnitř vpochoďovala banda bezpečáků. Krve by se ve mně nadořezal. Že von dozorčí vydal nějaký nový nařízení vo dodržování slušnýho chování? A já budu první, kdo to vodsere!

Bezpečáci si to štrádovali zrovínka ke mně a já tam stál jak solnej sloup a nebyl sem schopnej nic dělat. Flaška mi vypadla z ruky, skutálela se někam pod skříňku a tam dělala to svý žbluňk, žbluňk, dokud se hladina vody nedostala pod hrdlo. Čučel sem střídavě na bezpečáky a na tu louži a už sem se loučil se vším možným. No a velitel tý stráže se přede mnou zastavil a povídá, jako dyby žvejkal hovno: "Pan Anthony Klinghammer?"

"Eeee. Anthony určitě..." blekotl sem jak idiot. Asi sem na něj neudělal nejlepší dojem, páč teďka přežvykoval, jakoby měl před sebou těch hoven celou hromadu. "Mám rozkaz vám sdělit, že váš děd Victor Klinghammer, senior knihovník sektoru B2 včera večer nečekaně zesnul a vy dědíte jeho postel a postavení v sektoru B2."

"Eeee..."

"Na sbalení vašeho osobního vybavení máte deset minut."

"Eeee..." Naštěstí, moje nohy byly v té chvíli vo něco chytřejší jak hlava, sebrali mně a vodtáhly na cimru. Před skříňkou sem se zarazil a opřel si palici vo její chladivej plech. Knihovník... VB2! Tam bejvá skoro elita, tihlencti bezpečáci, servisáci a Bůh ví kdo ještě!

A taky ženský!!! upozornila mě decentně jedna prakticky nevyužitá část mýho těla. Začal sem honem balit. Tak rychle zbalenej bych nebyl, ani dyby za mnou stál sám dozorčí s odjištěným granátometem na rameni. A neříkejte, že by to neudělal. Sice takle vypadá jako neškodnej stařík, ale je to zelenej mozek vzešlej z bezpečáků a Garry by mohl nejlíp vykládat, čeho je schopnej. Jo, Garry, depak je mu konec.

Za tři minuty sem přešlapoval před kapitánem. "To je vše, co máte?" zeptal se mně a šťoural do mýho poloprázdnýho pytle.

"Nó."

"Tak jdeme." Vedli mně jak nákýho delikventa. Dva strážní přede mnou, dva za mnou a šklebili se jak vopičáci. Jo, to je děsná sranda, natáhnout někomu přímo za ušima zbraň, co takle zblízka vypadá skoro jak nákej kanón! Ale já je vypek. Neposral sem se.

Dostrkali mně na křižovatku, kde se dělej vobytný sektory. A, B, C a výtah do ostatních pater. V jedničce je prej skladiště a východ, dvojka, to sme my všici a trojka, tam bejvá dozorčí, zbytek elitáků a ještě tam sou nějaký počítače a učebny. Nikdy sem do nich nechodil, do vyšší školy pokračujou jenom lidi ze sektorů A+B. Frajeři jedni libový!

Kapitán hlídky přikázal jednomu svýmu vocáskovi, aby sebral moje věci a hodil je na dědovu cimru, zatímco mně bude prohlížet doktor. Uvažoval sem, naco doktor? Na mediskenu chodíme co dva tejdny, jestli nemáme nákou anomálii. Pokud někdo vypadá, jako že mu snad nedej Bože roste šestej palec, tak ten už se do časáku na baby nepodívá. No, vona ta dřina za to podívání stejně nestojí.

Přijel výtah, kapitán předal vedení a ztratil se, čtyři vocasi se do klece nasomrovali se mnou a začali sme padat dolů do jedničky. Jo, abych to upřesnil, naše hnízdo je zakopaný do svahu hory, nějaká Hora kdovíkoho, nebo kdovíčeho. Východ ústí na jejím úpatí. Je tam teda ten doktor a a doktor má pěknou asistentku, pomyslel sem si a v gatich sem už zas měl těsno. V kabině bylo těsno taky a současnej šéf těch pitomců, kterej stál zrovínka přede mnou, toho využil. Naklonil se k partákovi a hódně hlasitě mu zašeptal: "Tyhle prasata snad musej mít ocas zbarvenej furt. Už ho zkouší nacpat do prdele i mně!"

No počkej, až si něco zajdeš vypučet. Dostaneš takovej salát, že se zblázníš, pokud se ho pokusíš pochopit, uklidňoval sem se a vrhnul mu do ksichtu zářivej úsměv.

"A k tomu je ještě docela blbej," pokračoval ten idiot ve svých nenápadných zjištěních a jakoby nic si pohrával s pojistkou svýho kvěru. Já nic. Sice vim, že by to tady v kabině stejně nezmáčk, ale to nikdá nevíte. No, konečně sme se snesli do jedničky a dveře se otevřely. Tudlencu cestu znám skoro nazpaměť. Deset kroků rovně, třicet doleva, počkat na křižovatce a pokochat se čučením na pancéřový dveře přechodový komory, prej vážej sto tun, pak šedesát kroků další chodbou, počkejte tady pánové, budete chodit po jednom...

Eh, změna.

"Dělej zmrde, nemáme na tebe celej den!"

No, jak říkám. Změna. Pokrčil sem ramenama, jako že pro mě za mě na mě můžou čekat třeba do příštího konce světa a vodpotácel se do medikova kumbálu. Ze zvyku sem zatočil přímo do kabinky medisu, jenže sestra, kurňa, to je ale kost, načesaná podle předválečný módy, to my známe, můžem hledět na starý filmy, abysme úplně nezvlčeli, jo tak sestra mě decentně nasměrovala jinam. "Pane Klinghammere, tudy prosím." Ukazovala mně do nákejh jinejh dveří, tam sem ještě nebyl. Teda byl, jednou. Bylo mně dvanáct a dělily se třídy. Doktor nám pouštěl náký testy, měli sme mačkat tlačítka, jenže pro mě bylo důležitější, že Danilla Z. vodvedle má volný rukávy a ještě si neskrejvá kozy pod košíkama. Vhau! Sestra zdravotní sice má těsnou blůzku, ale tím líp!

"Pane Klinghammere, dovolíte?" Doktor. Málem bych ho přehlíd. Jó, jistě pane doktore. Nechal mě sednout do měkýho křesílka a hodil před mě pár mazatelnejch psacích blán a tužku. "Máte na to dvacet minut, tak se snažte."

Koukal sem na to jak spadlej z etáže. Psychotest? Přes nažloutlej průhledák se na mě šklebily náký píčoviny. Třeba:

Otázka první. Pokračujte číselnou řadou... No tak jó, když jinak nedáte.

Žvejkal sem tužku a krábal tam ty vodpovědi víceméně vodhadem. Copak já vim, jak to má bejt správně? Člověk sice sem tam nahlídne do knihovny, když už je vo ňu vopřenej, ale kdo má vědět todlencto všechno? Kdyby tu byla aspoň ta sestra, bylo by vo čem přemýšlet... Jasně doktore, tady to máte.

Doktor s mejma vodpověďma zmizel kdesi v prdeli a já zůstal sám v testsále. Za stěnou pořád cosi čvachtalo a bublalo, asi tak, jako když se přezírete salátu z řas a nemůžete na hajzl, protože je na něj fronta. Tak co. Aspoň to uspává. Hodil sem kopyta na stolek a v minutě byl v limbu.

Zdálo se mně vo zdravotnici. Jak se ta její blůzka nadouvá a nadouvá až praská a báb, ty vohromný kozy se mi valej do ksichtu, já je vodstrkuju a vobjímám současně a cucám a koušu a... sen se ňák vytratil. Napůl sem seděl v křesle, svíral voslintanej balón a přes vokna z chodby na mě čučeli bezpečáci a kdybych řek, že se dobře bavili, tak to ještě není celý. Kurvy jedny, musel sem dostat ňákej blivajz, že by z tý tužky, co sem ji průběžně vokusoval? Chtěl sem se nasrat. Ale jen co sem vyskočil a napřáh se s tím balónem, že ho po nich jako mrsknu, tak sem pad do křesla a zase vytuh.

Pak přišel doktor a taky se šklebil jak vopičák, když mě budil. Ale řek, že mé reakce jsou zcela normální a s testem si prej nemusím dělat starosti, žádný starosti, už prej mám po problémech. Aha, takže zpátky do céčka. Ale když mě vodváděli, tak se mnou šel strážnej jenom jeden a k tomu ňákej jinej. Tamtěm prej skončila služba. Kecá, vim, že bezpečáci se střídaj až ve... Eh, podle hodin na stěně to je docela možný.

Taky hlad mám, že bych sežral slona, v hubě jak na Sahaře a to nemluvím vo tom paradoxním přetlaku na všech stranách vespod. Jestli se brzy nedostanu někam na hajzl, tak se jim vydělám do nejbližšího rohu. Konečně, druhý patro, křížovatka. Zabočil sem k céčku, jenže ten strážník mě tam nechtěl pustit, že prej tam nemám co dělat. Ale já přeci neudělal ty testy?!? Vo tom prej nic neví, že má rozkaz mě předat v béčku do cimry 705 Klinghammer + Burns. Už at' tam sme! Cimry v béčku prej maj separátní hajzličky!

Konečně! Dveře 705. Dědkovo méno na ceduli má nad sebou vyškrábanej dodatek 'Starej idiot,' můj spolubydlící se menuje nějak na "P" Burns a do hajzlu, je to poručík bezpečnosti, ale to mě nezajímá, já letím dovnitř, vpadávám na dvě starosvětský nuly a kam se na todlencto hrabe ňákej orgasmus...

Vyšel sem ven jak novej člověk a začal se rozhlížet po cimře. Luxus, to vám teda povídám. Výdejní automat přímo na cimře, dokonce mu fungujou signálky a já mám nárok ještě na sednáct litrů vody z původních dvaceti? Kde sem to vyplácal, že by hajzl? Seru na to. Hned sem si vyžádal pití.

Přejete si vodu, čaj nebo kávu?

Úaaaa! Luxus! Dal sem si čaj. Dostal sem ho v plastovém nerozbytným hrnku, ty sou všude stejný, stejně jak ta hláška 'Nádoby po použití odkládejte na plošinku, děkuji' a podle starejch dobrejch, "filmovejch" způsobů sem ho začal decentně vycucávat. Ouško ve dvouh prstech, lehce vyváženéj dalšima dvěma a malík kouká stranou, to je vám ale blbej způsob, ale vypadá to efektně... A chutná to hrozně. Asi tak, jako uvařený ze zvětralejch chcánků. Stejně sem to vypil, když nic jinýho není. Z druhýho šuplíku sem si vytáh svůj přiděl jídla, sežral ho, na béčku se nevaří špatně a pak se rozvalil na kavalec a dělal hovno. Pak sem si řek, že by teda nebylo špatný podívat se, kde tu maj tu knihovnu, když už v ní mám dělat. Jenže, v ten moment se mi panděrem přehnala taková menší tsunami a v příští sekundě sem už zas seděl na hajzlu.

To vám byla erupce. Div že sem se sám nevhodil zespoda. Tak sem si řek, že pro jistotu posedím ještě chvíli, kdyby jako něco a docela se mi tam líbilo. Pak sem zaslech, jak se rozletěly dveře do cimry a pro sichr sem se bleskově zamk. Co kdyby sem někdo chtěl jít? Nechat se vočumovat, jak sedím na míse? Děkuji, nechci. Každěj máme právo na kousíček soukromí. Vobčas.

Měl sem recht. Ani ne o sekundu pozděj začaly dveře vibrovat jak posedlý. A do toho pokřik. Pan poručík je ňákej mladší, hlas má jak ženská. Protekční dítě to bude, určitě prošel kadetkou se samejma vyznamenánima o dva roky dřív jak ostatní. Tak at' si počká. "Moment!" zahučel sem, abych předved trošku dobrý vůle a seděl sem dál.

Hrozby sem tím univerzálním slovíčkem odbýval pořád dál, až došlo na prosby a jedna z nich mě vymrštila div ne do pozoru. "Prosím vás, pospěšte si už! Nemůžu jinak, všechny veřejné dámské toalety jsou obsazené!"

Dámské?!? Nevěřil sem vlastním uším. Nechal sem se bleskově očistit a vypadl. Div sem ji neporazil. Stepovala přede dvěma, zkroutená do uzlu a určitě vim, jak se cítila. Bezeslova mě vodstrčila stranou a zapadla na hajzlík, ani nečekala, až ho klimatizace vyvětrá. Tak sem sed do křesla, že teda počkám až si uleví a pak že si pokecáme.

Vylezla za ňáký tři minuty. Začal sem se nadechovat, že něco povím, ale nepustila mě k řeči. "A vy jste kdo," zeptala se hlasem jak rezavej pilník a koukala se na mě nosníma dírkama.

Nenechal sem se rozhodit. Na takovýhle situace sem filmama vyškolenej. Troška tý starosvětský zdvořilosti a to by se vidělo. "Anthony Klinghammer, madam. Novej knihovník."

Div ji to neporazilo. "Vy? A knihovník?"

"Máte snad nějaký pochybnosti vo mý spůsobilosti vykonávat tuto bohulibou práci?"

"Baže mám. Co jsem komu co udělala, že mi nakvartýrovali chlapa z..."

Dokončil sem za ni: "Z 'céčka' madam? Všichni jsme lidé, všichni jsme rovnoprávní občané Hnízda 13. Vaše slova pro mne byla hluboce urážlivá a já budu žádati satisfakci." Přeháněl sem to až moc a vona to poznala.

"Nemluvte jak idiot. Někomu jako vy se neomluvím ani náhodou. A to vám povídám, jestli se ke mně přiblížíte na blíž jak dva metry, tak vás skopu do čtverečku a co zbude, to půjde k raportu. Ledaže..."

Hleděl sem na ni jak nevíňátko a asi to zabralo.

"Ledaže byste mi dokázal, že nejste jen taková tupá dávka zásobní genetické informace, jak se o vás povídá."

"Partie šachů?" navrhl sem, protože sem na jedný skřini zahlídl šachomat. Vzápětí sem viděl, jak se toho návrhu chytá. Moh sem jí to přímo číst na vočích, teda na černejch slunečních brejlích. Určitě si říkala, co já mohu vědět vo figurkách.

"O co hrajeme?" zeptala se jako nic.

"Když vyhrajete, proměním se na vzduch, vo kterým ani nebudete vědět."

"A když vyhrajete vy?"

"Jedno splnění přání, bez možnosti odmluvy," řekl sem já a trochu se mi vyboulily gatě. Nevěřili byste, kolik práce mi to dalo.

Bezstarostně se ušklíbla. Já přece proti ní nemohu mít šanci. "Beru."

Natáh sem se nahoru pro šachovej stroj, hodil ho na stolek a pustil hru. Vzala si bílý figurky a vytáhla do boje. Pěšec o jedno vpřed. Já vodpověděl svým vobvyklým zahájením, levej kůň vpřed a doprava a začalo to naostro. Jak je mým zvykem, vyvíjelo se to očividně špatně, pro mě. V pátý minutě hry mi doporučila, abych si už ted'kom hledal nákou škvíru, kde jí nebudu na očích. Jen sem se usmál, posunul věž a voznámil jí: "Šach."

"Kecáš," zašklebila se, šoupla koněm a má věž byla v troskách.

Tak akorát, abych potáhl střelcem a moh říct: "Mat."

"Mat," potvrdil mý slova stroj.

"Co... Jak? To ale..."

Jó děvče... Šachový programy v knihovně céčka sice nemaj nejvyšší úroveň, ale když si to umíš ztížit sama pár úmyslnejma chybama, pak se i z jednoduchýho programu stane soupeř. A že sem těch partií sehrál... Moh sem bejt velkorysej. "Chcete odvetu?"

Vrhla se po tý šanci jak krysa po drobku. "Chci!"

Ted' sem pro změnu předstíral přílišnou sebejistotu a vršil chybu za chybou. Porazila mě během pár tahů a jistá si, že mě vyhmátla, sama nabídla rozhodující kolo.

Smůla děvče. "Nuže, vybírám si své přání," řekl sem po pár tichejch minutách a usilovně zavejral do míst, kde se její uniforma mohutně dmula vpřed. Pochopila to přesně podle předpokladů. No jo, šachistka. Zbrklá šachistka. Zrovna si se znechuceným šklebem začínala rozepínat blůzu, když sem konečně rozluštil, co vlastně stojí na jejím služebním štítku před zvýrazněným příjmením. Patricie! Vznešené jméno. Tak tedy, kupředu. "Ahoj Trici. Já jsem Tony," řekl sem ledabyly.

"Ser na zdvořilosti," ztratila vona pozlátko, "odbud' si to a dej mi pokoj."

"Nic si vodbývat nebudu. Nechci tě vymřdat a žít do smrti vedle osobního nepřítele. Chci jen, abychom se navzájem uznávali jako normální tolerantní spolubydlící na jedny cimře." To byl ale únavnej proslov. Zejména ta první půlka mi šla z huby pěkně ztuha. A tolik skoro spisovnejch slov!

Všecko bylo na vlásku. Ztuhla s rukou na posledním knoflíku. "Cože? To myslíš... Ty se..."

"Jo."

"Sakra! Promiň Tony, já... já... moc se ti omlouvám..." A utekla.

Vrátila se až před večerkou. A dala mi. Bez řečí, bez protislužeb. Lidi, víte, jaká je to paráda, poslouchat při sexu slova "óóh, ještě!!!" namísto běžnýho: "Tak si pohni, ať se můžem prohodit, chci se dočkat ještě dneska!?"

Kdo nezažil, neuvěří...

× × ×

Tak sem se ráno zbudil a cejtíl se jak v ráji. Válel sem se v pelechu, drbal se na koulích a koukal na Trici, jak se při mytí vošklibá nad tou smradlavou vodou. Pak to vzdala, cákla na sebe kýbl voňavky, nasoukala se do služebního vohozu a začala snídat. Trošku vobráceně. Nejdřív do sebe nalila dva pohárky čaje a pak to zakousla vobloženým toustem. Jo, parádní baba, praktická. Hleděl sem na ni jak vládce vesmíru a vona, aby mně to trošku vokyselila, tak povídá: "Hele Tony, ne aby sis o sobě myslel. Nebylo to nic moc."

"Troška tréninku a..." vopáčil sem s machrovským šklebem.

Smázla mi ho ze ksichtu celkem hopem: "Trénink? Nedělej si žádné iluze. Dala jsem ti na zkoušku a trošičku jako omluvu. Nebude se to opakovat. Ledaže..."

Po včerejších zkušenostech todlencto slovíčko dávalo zajímavý možnosti. Nahodil sem hodnýho kloučka a...

"Hele, neunavuj se. Jestli se mi bude chtít, tak se mi bude chtít. A aby sis nemyslel..." Vykasala si rukáv a jak seděla u toho stolu, nasadila na páku. "Jdeš?"

Co by ne. Vyhrabal sem se z pelechu, zazíval, jakože todlenc zvládnou levou zadní a sednul proti ní. "Urči si sám začátek," povídá vona. Fajn. Když se chceš nechat takle... Já, přeborník céčka v páce a zápase si s ní budu pohrávat zrovna tak, jak se mi bude chtít. Zlehka sem se do ní vopřel. A bác. Akorát že ty naražený kotníky byly moje. Co ty bezpečáci dostávají, že i ženský maj takovou sílu!?

"To je jen upozornění, Tony," povídá mně Trici a usmívá se jak andílek. "Když nebudu chtít, tak prostě nebudu chtít. Jasně?"

"Jasný..." vydech sem a radši sem se klidil. Zamávala mně a vodkráčela do služby. Já měl vostatně taky co dělat, tak sem vokopíroval její postup, z dědkovy skříně, co už měla zámek na moji pracku vytáh klíček vod knihovny a vytratil se též. Hrubým vodhadem sem knihovnu našel asi tak za deset minut bloumání po sektoru. Vešel sem a pokejval hlavou. Jo, béčko. Pro nás byly dobrý plastikový sedačky a tady si posedávají v koženkovém nábytku. Copak asi maj v áčku. A copak maj tady v počítači?

Přešel sem k terminálu. Úplně normální počítačí kisna, navržená kdysi dávno tak, aby ji zvlád i nejvygumovanější pěšák. Tlačítka s pěticentimetrovejma popisama, všechny funkce s vlastníma vysvětlivkama, k tomu zelenej maskovací nátěr, aby ten krám byl nenápadnej v bodlákách, kdyby ho vomylem vysypali do škarpy. Jak povídám. Klasika.

Nahlíd sem teda dovnitř, co tak tady lidi čtou. A zjezily se mi snad i chlupy na prdeli. Pětsetdeset stránek v katalogu - samý čtení vo zbraních. Vod předminulýho století po Válku. Kvěry malý i velký, fakt velký kusy, co jednou ranou zbouraj barák a na zlatým místě... Hlavice Mk. 67. Tyhle hračky prej vygumovaly z povrchu zemskýho všechny Čňany. Pech byl v tom, že voni je měli taky.

Pátral sem dál. Čtyrysta stránek katalogu - samý čtení vo technice. Vod prastarejch elektronek až po mikronanofujtabl hitech. Trošku sem mezi těmahle časopisama listoval, ale když sem tam našel i rusáckou Praktičeskuju elektroniku, tak sem vodpad. Naštěstí mě spasila třetí část. Konečně literatura pro normální lidi. Voproti těm dvěma docela hubená. Ale dobrý kusy a konec konců, nebylo jich tam tak málo. Trošku sem se do jednoho začel. Nějakej Kikan Muphrid to napsal a bylo to vo světě umělý reality. Já se taky dostal mimo.

"Grh," ráčil na sebe upozornit první zákazník. Votočil sem se na něj a povídám: "Přejete si?" Eeee. Byl to ten bezpečák z předcosi - to zfetování mi trošku rozhodilo čas. Podával mně svýho pípáka a že prej, "dělej zmrde, nahrej mi tam něco

fajnovýho od Grahama Greena."

Tak von je na klasický díla, jo? Udělal sem si v palici poznámku, že todlenc jako stojí za úvahu a aby ztratil vobezřetnost, tak sem mu teda něco vod Greena zkopíroval. No, von vodešel a po něm už chodili normální lidi, jedno jestli bezpečáci, nebo technici. A pak, vokolo voběda příběhla Trici a rovnou na mně: "Seš pěkněj mizera, Klinghammere."

Lek sem se: "Co já?"

"Podváděl jsi při zkouškách. Dělalš ze sebe div ne idiota."

"Hele, já se vopravdu snažil. Líp bych to nesved, ani kdybych se postavil na hlavu."

"Kdyby ses snažil, tak jsi neskončil v céčku a mohl jsi pro Hnízdo udělat něco užitečného."

"Ale já..." Včera, předevečirem... Ta zkouška... Že bych se zas stěhoval nazpět? Vybať sem vomluvu: "Určitě to muselo bejt těma drogama..." Vo čem to ta ženská vůbec mele? Dozvěděl sem se to.

"O téhle zkoušce nemluvím. Doktor povídal, že sice nejsi žádný génius, ale jinak máš dost rozumu na to, aby ses do céčka dostal jedineš naschvál. O tomhle se bavím. O rozdělovacích zkouškách."

Konečně mně to došlo: "Eeee... Viš Trici... to bylo jináč. Kdyby vedle mě tehda neseděla Danilla, tak sem to určitě stih všecko a správně," říkal sem a kroutil se jak krysi vocas v rozpáleným voleji.

"Kecáš," vypálila na mě a zdejchla se. No, nasadila mně pěknýho brouka do hlavy. Teda, ne že bych jí ty řeči vo chytrosti věřil, chtěla si mě nejspíš po tom ránu trošku udobřit, ale spíš to, jak si ji po tomlenc znova naklonit. Přemýšlel sem vo tom ještě ve tři, když se vrátila.

"Stěhuji se," oznámila mi a náč se jí leskly voči.

Zjančil sem se: "Proč? Jenom kvůli tý mý popletený zkoušce?"

"To taky."

Nezdálo se mně to! Vona skutečně popotahovala. "Na ubytovací službě zjistili, co jsi zač. Tvůj děda byl skoro senilní, impotentní a slepý, bývala jsem u něj hlavně jako ošetřovatelka. Ale ty nejsi nic z toho a to jim vadí!"

"Ale... To... Nedalo by se to náč vysvětlit? Vždyť sem viděl spoustu lidí, teda jako chlapů a ženskejch, co spolu bejvaj na jednom pokoji."

"Jenže ti chlapi nepřišli z céčka, víš?" Vzlyk. A zas po ní zůstala jen ta voňavka. Sakra. Čert aby tu Danillu tehda vzal. Votrávenej až na půdu sem nějak přestál zbytek šichty, zamk čítárnu a vodšoural se na prázdnou cimru.

Nebyla prázdná. Za stolem seděl nějakej mladíček. Ještě vo něco mladší jak já a koukal na mě. To by mně nevadilo, jenže von se naráz usmál jak sluníčko a povídá: "Čau Tóny? Teda, ty seš fakt frajer?!"

Todlenc mi ještě scházelo. Teplí kluci, teda skutečně teplí, ne nešťastníci jak my, byli i na céčku. Ale aspoň se drželi jen mezi sebou. Vybať sem: "Tak aby bylo jasný. Nevím, co ti vo mně nakukali, ale drž se dál. Jestli se mě jen dotkneš, tak ti tu pazouru urazím."

"Ale helé, to snad nemusí bejt hned zlý, né?" von na to a div nebrečel. Ani to se mnou nehnulo. Vlez sem do sprchovýho koutu v hadrech, svlík se až tam, zapřemýšlel sem, jestli mám riskovat ten smrad, rozhod se, že ne, zase se voblík a vylez ven. Vy to nevíte, ale já se za ten den přinutil vypít pět kalíšků vody. Co vody. Břečky. Hnusu. Sice se to do večera vo něco málo vyspravilo, ale furt to nebylo eňo ňuňo. Když vám to smrdí do rypáku, tak máte hnedle po chuti.

Zapad sem do pelechu, zatáh za sebou závěs, to normálně nedělávám a v minutě sem spal. Zdálo se mně vo Trici. A vo tom, jak těm byrokratům z byťáku namáčíím rypáky do tý břčky z automatů.

Ráno sem se vyštrachal do roboty úplně bezduchej. Trochu spravovat sem se začal až kolem poledního a tak, když sem si přitom všim, že jeden ze zákazníků má na mundůru značku technika vodárny, sem se ho začal vptávat, vo co jako jde.

Prej to byla jen malá porucha, dočasnej výpadek recyklačky vody. Jenže zmizel náč rychle, ani si nevobjednal knížku.

No co. Voda je sice pořád na přiděl, ale už je zas k pití. Skoro bez vošklíbání.

Cestou z knihovny sem div nevrazil do Trici. Stála na promenádě a koukala se jinam. Koukala se jinam, i když sem šel vobloukem kolem ní. Tak ať si stojí. V knihovně sem se potkal s jednou babou z administrativy sektoru, taky je pěkně vycpaná. Hodili sme řeč a dělala na mně voči. Asi změním priority.

Dneska sem na sebe vycákal skoro celý zbytek přidělu, jak sem se po těch třech dnech cejtíl potřebnej. To je lahoda! A hlavně, mladíka sem vod včerejška neviděl. Sice má na dveřích cedulku se svým ménem, ale radějc se drží zpátky. Tak to má bejt. Ale stejně sem za sebou zas zatáh. Slyšel sem ho akorát, jak se chystá do postele taky a přitom si pohvizduje. Myslím, že se ta písnička menuje Nenávidím tě až k lásce nebo tak nějak a je vo dost starší jak předválečná.

"Ticho!" zahučel sem jak nejdivočejc sem sved a pomohlo to. Zmlk.

Zdálo se mě vo Trici. Už jen doufám, že se mně tenhle sen nevytratí.

Ráno sem si začal chystat snídani, jenže mně něco nehrálo. Hm, hm, hm... No kurva že jo. Automat. Kouk sem na displeje přidělu a nevěřil. Denní přiděl 5 litrů? Dyt' to je sotva na pití a umytí ruk?!? Co se ksakru děje! Ani na záchod sem se nedostal. Byl zamčeney z centrály a na dveřích blikalo 'použijte společné zařízení.' Tak sem si vystál frontu, zjistil, že veřejnej hajzlík běží na suchej provoz a smrdí jak stádo tchořů (to sem byl už aspoň stej) a odkráčel do práce.

Zkusil sem se zeptat dalšího vodárenskýho technika, vo co kráčí. Div nezezelenal, ale vydrmolil, že je všechno v naprostým, ale naprostým pořádku. Prdlačku.

Jediná dobrá zpráva za celý den přišla až večer. Přinesla ji Trici, která vtrhla do dveří cimry a vlekla si pytel s výbavou. Prej se genetici z byťáku koukli na výsledky mejch novejšch testů, zavrtěli palicema a dovolili, aby se teda jako vrátila ke mně a zkusila mně převychovat. To sem teda zvědavěj. Vona to s tou převýchovou nepřehání. Jenom zkouší, co vydržím, když se přede mnou producíruje. Usnul sem a zdálo se mně, že se jí sesypala postel a vona musela do mojí.

Ráno bylo dobrý akorát tak k tomu, aby přišly maléry. Zaspal sem, probudil se s jazykem vyschlým žízni a co vidím? Přiděl vody se snížil na 3 litry. A k tomu, buch, buch, buch, div že dveře nevylytly z pantů. No jó, to je spěchu... Votevřel sem a za nima hlídka bezpečáků a prej: "Půjdete s námi."

"Cože?!? Proč?"

"Bez řečí. Jste předvolán k dozorcímu."

"Eeee?!?"

Div že mě neodvlekli za límec. Vtáhli mě do výtahu, ale tentokrát sme jeli do trojky. Návrh patra je skoro stejnej, jen místo obytnějch cimer tu sou ty učebny a tak. A pak mě strčili do centrály. Stál sem pod zdviženým stanovištěm dozorcího a připadal si maličkej. Stejně bych byl radějc ještě menší, kdyby k něčemu došlo. Tenhle post má po stranách párek kulometů, vo pár dalších vychytávkách nemluvě. Ale dozorčí byl nákej divnej, pozval mě navrch k sobě.

"Pan Klinghammer?"

"Ano pane!" vypjal sem se v celkem schopnym pozoru.

"Mám pro vás důležitý úkol."

"Jsem připraven k čemukoliv pane!"

"To jsem rád. Avšak o tom, co vám nyní řeknu, zachováte nejpřísnější mlčení."

"Rozkaz pane!" No tak, dědulo, vo co kráčí?

"Jistě jste v předešlých dnech zaznamenal jisté zhoršení kvality vody."

"Ano pane."

"Nuže, došlo k tomu, že se porouchal modul potenciální duochemické analýzy, zkráceně Vodní čip, bez kterého nedokážeme vodu plně recyklovat. Za pomoci energeticky neobyčejně náročné destilace a nouzových zásob můžeme vydržet asi sto šedesát dní a pak - konec. Druhá možnost je vyklidit hnízdo, ale vnější podmínky nedávají záruky pro přežití patnácti tisíc jeho obyvatel..."

Fíha, kdo by to byl tušil, že je nás tady tolik!

"...proto jsem vás nechal povolát. Pár dní cesty na východ od nás je Hnízdo 15. Zajdete tam a... Není vám něco jasné?"

Byl sem na sračku. "Ale pane, vždyť venku je radioaktivita a ..."

"Aktivita prostředí již od války dostatečně poklesla. A pokud se budete držet údajů Geigerova počítáče, kterým vás vybavíme, vyhnete se nebezpečí včas."

"Ale proč nejdou členové bezpečnosti? Vždyť oni mají výcvik a..."

Von mně snad nedovolí dokončit jedinou větu. "Odchod členů bezpečnosti by byl nápadný a vyvolal by nežádoucí pozornost. Vy jste mimo. Pro obyvatele jednoho sektoru odešel na lepší a druzí si vás zatím příliš nevšimli."

"Ale co svedu, bez výcviku, bez zkušeností..."

"Slečna poručík Burns a pan poručík Wedelmayer vás během několika dní naučí vše podstatné. Pak již bude vše jenom na vás."

No to teda dík... Ani nevím, jak sem se vod něj vypořádá. Trici už čekala přede dveřma. A Wedelmayer tam byl taky. Byl to ten čurák, co sem se mu tak strašně nelíbil. Pokusil se na mě zase vyskočit, ale mně v tu chvíli bleskl hlavou úžasný nápad. "Hele kámo, klídek. Nebo ti efektně zkolabuju a do pustiny pudeš ty," pravil sem a už sem jen sledoval, jak se pozpátku kácí k zemi.

Kurňa, když de vo výcvik, tak je Trici vostrá jak výsadkářskej nůž. Honila mě jak psa, dokud sem se nenaučil všechno, co považovala za nutný. To máte, teda podle ní, boj nožem a střelbu, kdyby na mě zaútočilo nějaký zvíře. Boj rukama zvládám sám a lidi se vostatně bát nemusím, všichni sou bezpečně schovaní v hnízdech a čekaj, dokud se ten bordel ještě trochu nevyvčetrá. Dál taky hledání vody, používání preventivních a následných preparátů proti záření a nakonec, taková velevzácnost, že mi ji jen popsala: Regenerační Stimulační Paket, zkráceně Stimpak. Prej to dokáže zázraky se zraněníma, ale je jich málo, tak abych to prej nepoužíval na každou píč... Eeee, maličkost. (Slíbil sem Trici, že se budu krotit.) Pak si asi šestýho dne navečer vzdychla a prohlásila, že teda už umím dost. Na jedný straně sem si voddech. Ale na druhý to znamenalo, že se za mnou zavrou ty stotunový dveře a já budu muset jít.

Připravila mně na rozloučenou skvělej večer. Usínali sme hodně, ale hodně pozdě a vona mi ještě řekla: "Viš, mám strašně výčítky, že tě dozorčí poslal ven samotného."

"Tak pod' se mnou," navrhl sem jí.

Ve tmě sem ji neviděl, ale bylo slyšet, že se z toho zjancila: "Ne, to nemůžu... Nesmím. Ledaže..."

"Ledaže?"

Opřela se mi jen vo rameno a začala voddechovat, jakože spí. Tyhle ženský...

Ráno sem dostal batoh s výbavou na dvoutejdení cestu a pár 'hřejivejch' slov vod dozorčího. "Chlapče, osud Hnízda 13 je ve tvých rukách. Spoléhám se na tebe."

No jo. Bodejť...

Pak začaly houkat sirény u vchodu. Takle snad řvaly naposledy ten den, kdy se poslední uprchlíci mačkali dovnitř a vstupním tunelem se za nima hnala tlaková vlna prvního výbuchu. Takovej pěkněj vobrázek tu je na každým rohu. Nějakej vocas to načmáral podle fotek, dyž neměl nic lepšího na práci. Skřípání toho meganapráskanýho velevchodu mně znělo kurevsky děsně, mráz mně lítal po zádech vodzhora až dółu a půlky se mně taklenc klepaly. A pak sem udělal pět kroků, dveře si zaduněly a zaskřípěly zas a já zůstal sám v temným tunelu. Rozsvítil sem baterku a moje ruka se podvědomě sevřela kolem pistole v kapse. Ani nevím proč. Prostě se mně něco nezdálo. Z tunelu táh takovej divnej smrad. Asi jako dyž vám krysa chćípne pod palandou, úplně vzádu a vy to zjistíte pozdě. K tomu sem slyšel nějaký zvuky. Ale stejně sem udělal první krok! Není to tak hrozný. Tak sem přidal další. Taky bez potíží. S tím sem teda došel až k první zatačce toho tunelu a už sem věděl, co mi nehrálo. Na zemi ležel napůl vohlodanej Garry a strašně smrděl...

× × ×

Tu bestii sem zahlídl v poslední chvíli. Vyběhla na mě, akorát dyž sem se skláněl nad Garrym a já tak tak stih uskočit. Fujtajbl. Vypadala jak krysa, akorát že nák narostla. Asi třikrát! Že sem se jí vyhnul jí ani trošku nevadilo. Hned šla po mě zas. Řek sem si, do hajzlu s tebou a vodkop ji přesně tam. Jenže vona se jen votřepala a ve vteřince sem ji měl

zpátky. To už mě dožralo. Tak sem vytáh tu mačetu, co jí Trici říkala útočnej nůž a z jedný megakrysy nadělal dvě. A jak známo, dvě polokrysy maj vo dost nižší životnost jak jedna celokrysa.

Konečně sem se moh podívat, co se tomu smolaři Garrymu stalo. Kurňa, takovýho chlapa přeci nemohly náký přerostlý myši dostat. I když... Kolem něj bylo vystřilenejch nábojnic, že by si nima moh podestlat, zato krysí zdechlinu sem nezahlid ani jedinou. Že von... No jo... Jednou sem během svýho výcviku zaslech Wedelmayera, jak se baví s nějakým svým vocasem, že nebejt Trici, tak už maj vode mě pokoj, stejně jak vod toho... Zmrd jeden. Garry určitě nic neuměl a dopad podle toho. Co měl asi tak za kšeft, voda se přeci vysrala až tedkom.

Koutkem oka sem zas zahlid pohyb. Hádejte, co to bylo. Krysa, jen vo něco menší jak ta první a jevila snahu mi vožužlat botu. Týhle sem prostě jen rozšláp hlavu. Dyž si byla tak blbá, tak si nic jinýho nezasloužíš, dostala jako epitař a já se začal dívat, co by se z Garryho věci dalo zachránit. Dostal toho asi tak jak já. Nějaký zásoby, pistoli, střelivo, pípala - do hajzlu, je rozbítej a to tak bylo všechno. Z jídla a šatů sem si nemoh vzít nic. Měsíc to leželo pod tím pechmanem a tedkom bych se toho nedotk, ani kdybych chciřal hladu a zimou. Naštěstí, aspoň že ty patrony byly uchráněny. Jinak krysy... Jedeš pryč, potvoro! Teda, roztahaly všecko ostatní. Si nedáš pokoj!?! Kvík. Já tě varoval.

Sebral sem ze země Garryho pistol. Naštěstí pro mě, buď ji pustil sám, nebo se ji pokusila vodtáhnout krysa, ležela tak krok vod něj. Z toho smradu se mně dělalo pěkně eklhařt a že bych měl takle načuchlej kvér nosit? Nikdy! Zbejvaly v ní ještě tři patrony. Tak sem ji zhruba votřel vod prachu a zrovna ji strkal do kapsy, když sem se zarazil a v příštím momentě udělal pěknou kravinu. Z toho nevyčištěnýho krámu sem vystřelil. Kupodivu, přežili sme to voba. Já i kvér. Ta krysa ne.

Napůl vohlušenej a voslepenej tou řachou sem se ještě jednou podíval, co by se Garrymu dalo sebrat. Už nic, ale jak sem se tak nad ním nakláníl, tak se mi náč přelily šťávy nebo co a... Sorry kámo, todle nebyla svěcená voda.

A co, třeba ty krysy nemaj rády kyselý...

Hodil sem si vlastní bágl na záda a šmajdal dál. Tendle tunel není až tak dlouhej, dyž víte, jak na něj. A pípál je taky chytřejší, než se zdá, vende se do něj i mapa. Minul sem pár slepejch vodboček. Nemyslí, že bysem v nich našel něco jinýho než krysy. Pištěj za každým rohem. No a tak du a du a naráz je v tunelu náč víc světla, ještě víc, ještě víc, vypínám baterku a hola: Vítejte na tom našem božím sluníčku. Teda, ve filmech nevypadá ani z poloviny tak pěkně.

Ale.

Fíha...

Kurva...

Viděl sem předválečný fotky okolí. Ale todle je jinačí divočina, než tu byla předtím. Step. Křoví. Sem tam strom, co vypadá, jako dyby měl nejlepší roky za sebou. Aspoň, že to záření není až tak silný. Prej se můžu pustit bez vobav dál, píše pípál po dohodě s geigrem.

Tak jo. Že seš to ty. "Jdu!" řek sem sám sobě, abych překecal nohy. Stejně ještě chvilku stávkovaly, že prej bych si měl nejdřív naplánovat cestu. No jó.

Satelity na voběžný dráze sou dávno kaput, tudíž se mně mapa nebude hejbat, musím se spolíhat na to, že mám na ruce přiřroubovanou buzolu. Večer se prej pípál dokáže kouknout na hvězdy a vykumat z polohu z nich. Ale. Když se mohla vysrat čistička vody...

Dokoukal sem se po krásách krajiny, pokřižoval se, vodpliv si přes levý rameno a vyšláp pravou nohou. Rovnou do hromádky krysích bobků.

× × ×

Starej Mike Lavender by mně byl řek, co to asi znamená, šlápnout do krysích bobků. Starej Mike Lavender by mně řek spoustu věcí, ale starej Mike Lavender už před pár měsíci posloužil jako hnojivo pro řasy. Ten toho vždýcky nakecal, úplná živá skříň na... Na nesmysly. Vymýšlel si, všecko věděl, všecko znal, ale málokdy měl recht. Největší úspěch měl s povídačkama vo tom, jak zamlada nějakou dobu šoustal s jednou holkou z áčka, dokád se na tu d'ouru v klimatizaci nepřišlo. Kecal. Vod Trici sem se dozvěděl spoustu věcí. Třeba i to, že ta úžasná kozatá baba byla jen vobrázek z jedný starší sady motivačních časopisů.

Ale starej Mike Lavender by mně byl řek, že šlápnout do hromádky krysích bobků nese pech. A to by nekecal. Todle se mně honí hlavou celejch posledních šest hodin. Ležím ve svém pelechu, nemám co na práci a jak to tak vypadá, půjdu zasej do céčka. Wedelmayer mi to prorokuje celou dobu, čurák jeden. Sedí na židli, blejská naleštěným kvérem a

vede silácký řeči. Může si to dovolit, von je v klidu. Se zlomenou hnátou do terénu nemusí. Mrzí mě akorát, že si tu hnátu zlomil krz mě. Že díky mně nemusí přemejšlet, jak je spaní pod širákem nepohodlný.

Stalo se to tak. Vracel sem se ze své mise a v palici sem měl úplně nasráno. Patnáctku sem sice našel, ale byla prázdná, vobydlená jen spoustou vyžraných krys. Muselo to tam bejt divoký a už hodně dávno. Spousta mrtvejch, vypálený cimry, zničená centrála... Na stěnách čmáranice, buď 'Volte Weslera, je naše spása,' anebo pro změnu 'Zabte Weslera, je naše zkáza.' Asi se jim nevybíralo lehce. Ale kurva, jak to mohlo dojít tak daleko!?

No, toho švába sem nenašel. Centrálu snad dobejvali raketama, nebo co, páč to tam vypadalo, jako když do bedny nasypete šrot a pořádně protřepete. Tak sem akorát posbíral pár věcí, co tam onehdá zapomněli a šel zpátky.

To byla taky komedie. Přindu k vratům. Napojím pípala na vchodovej interfejs, pošlu, ať se to votevře. A prd. Spojení nenavázáno. Nový pokus za deset sekund. Bla, bla, bla. Spojení nenavázáno. Opakovat opět? Stvrdnul sem u těch dveří skoro hodinu. Připojoval sem pípala všema možnejma způsobama, kopal do dveří i tý kontrolní jednotky. Div sem se i nemodlil. A hovno z toho.

Tak sem do sebe hodil sváču - ráno sem střelil něco, vypadalo to jak králík a bylo to jedlý, zapil to dokonale sterilní vozářenou vodou a zapřemejšlel. Jo, že mě to nenapadlo dřív. Mezi těma krámama z patnáctky byl i modul s plánama hnízd v tomlenc kraji, kterej sem sebral v bejvalý centrále servisáků. Byl skoro na vodpis, ale když si s ním pípál pohrál, tak z něj ňáký data vydoloval. Asi tak na půl stránky. Ale byla tam i mapka s popisama nouzovejch východů z hnízd. Sednáct, patnáct, devatenáct, všechno stejný, tak co bych se nekouk, jak to vypadá tady? Vylez sem z tý vchodový jeskyně a rozhlíd se. Ta naše Hora sice teďkom vypadá trochu jináč, ale furt se podle toho plánu dá hledat. Za ňákou hodinku sem to měl. Skrytý ve křoví, pancéřovaný, na tom zámek jak na trezoru, eště že znám kombinaci. Shodil sem batoh na zem a...

"Posloucháš mě, zmrde? Budem ti říkat mladej idiot. A pude to s tebou pořád dál, až z tebe bude starej idiot a cedulku na dveřích nebudeš muset měnit." No nekopli byste toho čuráka Wedelmayera do koulí? Celou tu dobu žvanil něco vo tom, kde přišel dědek k tý své přezdívice. Našel to v jeho deníku, když pro mě chystali skříň. Chudák dědek prej...

"Wedelmayer, vem toho výlupka a odveď ho k dozorčímu, jasné?" Hlava kapitána bezpečáků se ukázala jenom na moment a zas zmizela. Wedelmayer se s nadáváním postavil na zadní a abych se prej jako neflákal, tak mně vydloubal z pelechu tím svým kvérem. Vod Trici bych si to líbit nechal víc. Ale kde je Trici konec. Prej ji už tejdén nikdo neviděl.

Vejtah jel nějak pomalu, tak sem čučel do blba, teda, na Wedelmayera, ale vychází to nastejno a snil vo tom, jak nádherně posranej strachy byl před těma pár hodinama, když sem se mu nenadále vyloup ze zdi přímo za záda. Spad ze židle, hleděl na mně jak žaba z kyšky, nevím teda, kdo by něco takovýho dělal, házet žabu do mlíka, a klepal zubama. Já na něj "nazdar poručíku, nesu špatný zprávy," a von hned, že je to jako urážka důstojníka a tak, chtěl vyskočit a přitom zjistil, že má tu ruku zlomenou, to bylo teprv rodeo, musel sem ho vodtáhnout na marodku. Nebyl mně ani trochu vděčnej. Když sem se ho ptal na Trici, tak mně akorát řek, že po mým vodchodu udělala pěkněj brajgl a teďkom sedí v base. Chudák holka, možná mně ji dozorčí dovolí navštívit.

Ňák sem tu cestu k dozorčímu přežil. A hele, von tu není sám. Seděl vobklopenej celým štábem, všici koukali do pípálů a mračili se jak stádo goril. Znáte je, takový ty velký zvířata, vypadaj trochu jak lidi s totálně blbou náladou. No a když sem se dosunul před něj, tak mně povídá: "Vaše cesta nebyla úspěšná."

Já za to snad můžu, ne? Ještě se snad mám vmlouvat, že si tam dali po rypáku raketama. "Nemohl sem víc dělat pane."

"Jistě, chápu. Odevzdáte vybavení a vrátíte se na své pracoviště."

Ňák mi zaklepalo. "Na které pane?"

Jedna baba ze štábu zakroutila vočima, jako že todlenc není možný, ale dozorčí mě pochopil líp. "V sektoru B, samozřejmě. Nemáme důvod vás trestat za něco, co jste nemohl ovlivnit. Ještě nějaké otázky?"

Nemoh sem si pomoci. "Co budete dělat, pokud ani druhý průzkum neuspěje?"

Ta vokokrut'ka se teď pro změnu začala ksichtit, jako že si vo mě dělá hooóódně vošklivou poznámku, ale její šéf je větší frajer, než bych řek ještě před tejdnem. "Máte bystřejší uši, než by bylo záhodno. Ale to nevádí, pokud se o tom nebudete šířit dále. Pokud neuspěje ani druhý průzkum, pak nám nezbude jiná možnost, než vyklidit hnízdo. Naštěstí můžeme říct, že vnější podmínky jsou již stabilizované. To je vše, můžete jít."

Nehejbal sem se a jeho to přestalo bavit. "Máte snad jiný názor, pane Klinghammere?" Asi si myslel, že se mu chci namontovat do štábu, nebo co. Ne, mě de vo jiný věci. "Ne pane. Pouze jsem vás chtěl požádat o propustku do věžeňského sektoru, z důvodu návštěvy slečny poručík Burns."

Ted' na mě vyvalil voči pro změnu von. "Vám to neřekli? Slečna Burns dezertovala. Byla sice v nepřítomnosti odsouzena, ale kde je, to nevíme."

Panenko Maria losangelská... Tak proto se Wedelmayer nasomroval do cimry ke mně. To je teda malér. Neudržel sem se. "Půjdu ji hledat!"

"Vyloučeno. Svůj úkol jste splnil a..."

Vodpad sem. Trici je v hajzlu a voni na ni serou... Zatmělo se mně před voči a probral sem se až na marodce. Byl sem přivázaný k posteli a hlídal mě bezpečák.

"Tos teda posral kámo," povídá mně a nedivil bych se, kdyby přitom žvejkal hovno.

× × ×

Dyt' sem toho až tak moc neudělal. Jenom sem řek dozorčímu, co si vo něm myslím. Jenže toďka na béčku si vo mě myslej něco jinýho. Dozorčí je pro ně Pán Bůh a každej kdo mu řekne křivý slovo to má spočítaný. Já samozřejmě ze všech nejvíc. Voni se teda rozhodli, že mě vocád' vyšťípou. A víte co, já proti tomu nejsem. Pár věcí sem nechal skrytejch venku. Měl sem už předtímňáký cukání, že se mně ještě šiknou. Akorát je potíž s tím, že ten nouzovej východ je ted'ka hlídaný ještě vo něco víc. Sice sem čirou náhodou dostal Wedelmayera z jeho teplýho místečka, jenže po něm to dostali jiný a ti sou celí nadržení, aby někoho vodchytli, jak se snaží prolízt dovnitř.

Což vo to, do šachty by se dalo prolízt i z jedničky, ale to je dalších sto metrů šplhání a k tomu vzhůru. Byl sem pěkně vyfluslej už jen z toho, jak sem slízal dolů. A todlenc je ještě vo něco delší a vopačným směrem.

Přemejšlel sem vo tom celý dopoledne. K něčemu dobrý to bylo, aspoň sem si nevšímal těch ksichtů, co si chodily pro knížky a tvářily se, že tu něco smrdí, je to někde za pultem a voni nevěděj co. A když se zrovna neksichtěj na mě, tak se bavěj, jako bych tam nebyl. Taky dobrý, takle mám zprávy z první ruky. Ten druhej průzkum není žádná sláva. Prej se nikomu z bezpečáků nechtělo, tak nakonec našli jednoho magora, co v sobě vobjevil spasitelský sklony a ten šel sám. Budiž mu krysý lehký.

Sakra, jak ven? Hlavní vchod je pro mě bez bezpečáckýho kódu nepřístupnej a stejně, vod tý doby, co jím utekla Trici, je hlídaný taky. Kurva, jak z toho ven...

Nejdřív sem zavrhl plán, nasypat strážnejm něco do žrádla. Ne že by byl velkej problém sehnat u doktora něco na spaní, nebo aspoň samoser. Jo, ale dostat jim to do svačinky, když ji maj v lednici přímo na vočích, to je ta potíž.

Pak sem nějakou dobu přemejšlel vo možnosti, vyvolat falešnej poplach. Že bych jako něco zapálil v chodbě a voni by to vodběhli hasit. No jo, jenže v celým úseku není jedinej výklenek, dveře, skříň... Ani místečko, kde bych se moh skovat a počkat až proběhnou. Tím padá i možnost, domluvit se s někým, kdo by sebou praštil a řval, že ho mordujou. Vo tomhle sem ve skutečnosti přemejšlel jako vo prvním, jenže mně došlo, že nějakýho známýho céčkaře sem jen tak nepropašuju a na béčku se mnou ted'kom nemluvej ani hajzlíky.

Kurva. Kurva a ještě jednou kurva!!! Šikla by se... Ehm... to sem vodbočil. A ve hnízdě se tohle povolání stejně nevede. "Lituji pane, právě mi začala polední pauza, ne pane, myslím že vás neposlechnu, tam bych se asi nevešel..." Vyházal sem ty ksichty z knihovny a šáh si do automatu pro přiděl. Nevím, jestli je to těma sračkama, co ted'kom tečou z vodovodu, ale mutovanej králík mně chutnal víc. Vopřel sem se vo kompjůtr a začal se s vošklíbáním krmít, dokád' mi nedošlo, že mě cosi tlačí do prdele. Sáh sem do kapsy. Byl to jen nákej čip sebranej v patnáctce, musel sem si ho tam vrazit, když sem hledal mapy nouzovejch vchodů. Tak se na tebe kouknem kámo, když na tobě bude hovno, tak tě smažu a rozšířím si paměť vlastního pípala. Píchnul sem ho do počítače, je vo něco rychlejší jak pípala a dal ho načíst. A vo minutku pozděj sem se válel na podlaze a rval terminálu ze zadku síťovej interfejs.

Na tom švábovi byla kompletní agenda Hnízda 15 včetně přístupovýho kódu Raymonda Weslera.

Všici dozorčí se můžou navzájem zastupovat.

S tímhle švábem v kapse sem se stal šéfem jakýhokoliv hnízda v kalifornským sektoru.

Jestli mě teda před chvílí nevodchytli, jak se pokouším přihlásit. Došlo mi trochu pomalejc, že delegace funkcí nemusí bejt jenom zástup čumilů vokounějících za žádama lidí, co pracujou... Vytáh sem švába ze slotu, vrazil si ho do boty a jakoby nic sem zase mašinu připojil. No co, zakopnout vo vlastní nohy a srazit počítač ze stolu přece může kde kdo, ne? A takovej nýmand z céčka ještě pravděpodobněj.

Měl sem co dělat, abych si vodpoledne neprozpěvoval jak nějakej voperní šašek. Nahrával sem těm nafrněnejm ksichtům jejich knížky, div sem se netrhal vochotou a dělal sem, jako že se učím bejt asertivní. Jó, asertivita. Neústupnost s úsměvem na tváři. Cesta k americkému úspěchu. Tak dlouho sme byli asertivní na Čiňany, až jim došlo, že si z nich děláme prdel a přišli nám tu vochotu vrátit. Pěkně vosobně, přes Aljašku.

Konečně... "Šest hodin, zavírám. I vy slečno, přijďte zítra." Jestli tu teda někdo bude.

Zašel sem si jakoby nic do jídelny na společnou večeři, pak sem se pár hodin potloukal po sektoru, jako že se chci seznámit s lidma a čas pomalu ubíhal. Děsně pomalu.

Ale vydržel sem to a hodinu po doporučený večerce sem se vrátil na cimru. Wedelmayer tam byl, tak sem ho slušně požádal vo dědkovy věci. Ne, že by mně vo to až tak šlo, ale princip je princip. Takovému tady nenechám nic. No, moh sem s tím počítat. Ten čurák to vzal div ne jak vosobní újmu a začal na mě hulákat. Po nákejch deseti minutách plnejch nadávek sem mu radši řek, tak ať si to třeba nacpe do prdele a zachřestí si před spaním, že se mu na to můžu tak leda vysrat.

Von asi čekal jenom na tohle. Přestal řvát a šel mi rozdíl postavení vysvětlit ručně. Nevím, jakým figlem vyloudil z doktora stimpaky, ale už měl ruku v pohodě. Stačilo mu třicet sekund. V jednatřicátý sekundě sem se už jen válel po zemi, kryl si hlavu rukama a jen kejval na to, jak mi říká, že todlenc byla jen taková malá lekce. Že pro příště pro mě bude vždycky váženej pán poručík Wedelmayer. Jasně... "Ano, pane poručíku Wedelmayer." Myslím, že to bude naposled, co mu takle říkám. Co mu takle vůbec někdo říká. Ten rozbitej ret a zub vyraženej hlavní služebního kvěru mu teda nedaruju. Au! A už vůbec mu nedaruju, že mi tu plechovou krabici s dědkovejma věcmama hodil přímo na hlavu!

Sebral sem ji a vypoťácel se ven. Bezpečákovi, co se vometal vokolo knihovny sem řek, že du aktualizovat databáze, kvůli tomu vodpolednímu výpadku. Měl sem trošku vobavy, ale zbytečný. Von myslel leda tak na piču svý starý, protože jen hodil bradou, jako že jo, a dál se vo mně nezajímal. Tak sem za sebou zabouch a ještě zamk a s trochu vyklepanejma nohama sem došlapal k terminálu.

Přihlášení.

Host.

Výběr funkcí:

Přenést soubor do osobního asistenta... to ne.

Načíst soubor... to taky ne.

Načíst externí ID. Jo! Tatlenc kolonka mě v poledne docela zaskočila, normálně bejvá skrytá.

Vyberte identitu: Raymond Wesler, ID KO-068-531 OL1652-EXP5125141

Heslo? Tak vám nevím. Byl starej Wesler takovej skleroťák, nebo z něj heslo někdo vymlátil a posichroval se sám? Bylo vyrytý na čipu. Začal sem pěkně pomaloučku ťukat: PO17KJ73NBQ1WS12D...

Bingo!

Delegace funkcí? Ano.

Udejte pověřenou osobu.

Polk sem slinu, ruku vrazil do kapsy a pravou nohou se kop do prdele. Takle posichrovanej proti přivolání smůly sem napsal svý méno. Budiž mi u posledního soudu vomluvou, že sem předtím asi vteřinu zaváhal.

× × ×

Vyrazil sem tak zhruba směrem na patnáctku. Jestli Trici šla po mejch stopách, tak zase já bych moh vobjevit něco po jejích. Že vo stopování vím hovno mi v tý chvíli bylo jedno. Tendlenc směr byla jediná jistota, kterou sem měl a já se jí držel.

Ráno sem už byl pěkně daleko. Dost na to, aby mě nikdo nenašel. Tak sem si připravil pelech, zavrtal se do něj a dal si dvacet. Stejně sem ale nemoh usnout. Musel sem pořád myslet na překvapení, který sem přichystal pro toho hajzla Wedelmayera. Chtěl bych se kouknout na záznam (bezpečáci ho vždycky pořizujou, aby mohli dokázat korektní zacházení s vodsouzenejma,) jakej bude mít ksicht, až se dozví, k čemu ho dozorčí vodsoudil: Dvacet dní v base a

degradace na vojína, kvůlivá vodbytýmu výcviku zvláštních agentů. Gary, to má za tebe.

× × ×

Voňáký tři dny pozděj sem už byl zase ve svém vobvyklým postavení. Ve sračkách až po uši. A moh sem si za to leda tak sám. Byl sem si totiž moc jistej, že se po týhle zkurvený zemi toulám jen já, Trici a Potenciální spasitel Hnízda 13. No a když sem zahlíd čoud ve vzduchu, tak se se k němu přímo rozběh. Což vo to, ženská se u toho vohniště vyhřívala. Jenže tam nebyla sama. Měla u sebe ještě tak sedm chlapů.

Všichni byli děsně vodrbaní, špinaví a až na tu ženskou úplně zarostlí. Ale co se jim nedostávalo na kráse tělesný, to si nahrazovali u opasků. Tolik naleštěnýho železa jsem naposled viděl v tý bezpečácký knihovně.

Vo posranou sekundu pozděj už všechno to železo mířilo přímo na mě. Rázem sem měl srdce v kalhotách a pokládám za velkej vosobní úspěch, že jen srdce. Začal sem plkat takový ty běžný nesmysly naštudovaný z předválečný kultúry, jako že přicházím v míru a tak. Voni se teda trochu zklidnili. Jejich šéf, pozděj sem zjistil, že se menuje Drake jak ten slavněj pirát, na ně kejv, že sem neškodnej a pak mi řek, ať si k nim přisednu.

Hned se začali vyptávat, co sem zač, vodkád' sem, co tu dělám. Mně se sice nějak nechtělo mluvit vo Hnízdě, to je tajný, ale jinak sem jim vyzvonil všecko. Že sem z hor na východ vocad', utek sem vod svýho společenství a hledám ženskou, voblečenou zrovínka jako já.

Voni se po sobě nák divně koukli, když sem todle říkal, ale já byl pořád tak vedle z tohodlenc setkání, že sem si toho nevším. Pak Drake řek, že znají někoho, kdo vo ní bude určitě něco vědět. Ať du s nima, dozvím se všecko do puntíku.

Já, celej natěšenej, že jo.

Začali se zdvíhat a to svý vybavení, vodložený stranou, si začali zas přidělovat na vopasky. A já koukám, koukám, ale svý kvéry nevidím. "Hej, co je, kde jsou mý pistole?"

S nima je prej nebudu potřebovat.

Copak chci bejt pořád s nima? Je se jen poptám po Trici a zas mizím.

To si prej p o u z e myslím. Jeden z nich, taková vyschlá tyčka v dlouhým kabátě jménem Harry, do mě začal drbat. Prej sem na pobyt v pustině moc měkkej. Já a měkkej? Nedal mně chvíli pokoj. Ale když se to drbání stalo trochu votravným a hlavně, když mi nenadále vypálil přímo a ostře na solar, přestal sem se s ním párat a vyklepal mu ciferník. Roztáh se jak širokej, tak dlouhej po trávníku a nadával tak, že se to vyschlý seno začalo málem znova zelenat. Zase jednou sem si připadal jak hvězda ringu. Tolik reflektorů... Akorát že reflektory většinou maj víc jak deset milimetrů.

Z tohodlenc blýskavýho kruhu na mě vybať Drake. Jestli se prej chci rvát?

Jasně. S každým, kdo do mě bude drbat. Jen se zasmál a do středu vystoupil jinej chlapík. "I se mnou?" zeptal se. Vypadal jako míšenec člověka s medvědem. Ale jen sem se na něj podíval a řek sem: "Klidně."

Simon Daedalescu bejval ještě namakanější, ale nebejval sem to já, koho po zápase vodnášivali. Svaly nejsou všecko.

Drake mně teda řek, ať se připravím a k vostatním, že se budou bavit a Marge ze všeho nejvíc. Neměl sem potuchy, vo co se jedná. Ti vostatní jo a začali se chechtat jak banda magorů. Já, magor největší, sem se k nim přidal.

Pochechtával sem se ještě v době, když kolem mě ten pořez začal kroužit. Bít sme se měli v prostoru vyhrazeným čtyřma hromádkama hadrů. Ze začátku sme stáli uprostřed, ale jak mě tak vobcházal a já se za ním votáčel, nějak mě dosunul ke kraji. Pak se zdálo, že ho to vobcházení přestalo bavit a vyrazil proti mně. Jak tank. Nepředstavoval problém. Uskočil sem, a aby si nestěžoval, že na něj nemyslím, jen tak mimochodem sem ho loktem švih do zad.

Skončil na čtyřech, ale nestačilo mu to. S mocnýmřvaním, i když vo to pomalejc, se začal zdvíhat. Já blbec ho nechával bejt, jen sem ho sledoval.

Prastará zásada, že mezi neznámejma lidma se nevyplácí sledovat jen jednoho soupeře, sice prošla kolem, ale na kus řeči se nezastavila. Tak sem byl kurevsky překvapenej, když se za mnou jak kočka mihla ta Marge a pořádně mě nakopla mezi rozkročený nohy.

Tolik hvězdiček sem ještě neviděl. Ani když mě sejmulí bezpečáci u dozorčího.

× × ×

podobnýho za sebou, protože se taky chovali náramně předpisově.

Druhej den večer přišli kupci. Museli sme stát v pozoru u prutů a voni chodili kolem a vybírali si. Vodvedli si toho zbitýho a ještě jednoho vodkudsi z druhý strany. Holku nebrali, prej pro ni zatím nemaj flek a pokud prej de vo to dostatní, že kvůli jedný pící navíc nebudou krmit navíc jednu hladovou hubu.

Když sem pak viděl, jak za ty koupený platěj, tak sem myslel, že se potrhám smíchy, ale v první chvíli sem nevěřil vlastním vočím. Když vodpočítávali prachy, stáli tak pět kroků vode mně a něco mi na tom připadalo divný. Pak jim jedna babka spadla na zem, přímo pode mě. A fakt, byl to špunt vod Coly. Takovej ten vobyčejnej, z prohýbanýho plechu, jaký se přestaly používat už dávno před Válkou.

"Podej to," houk na mě Drake a já mu to jak hodnej kluk podal. Taky mně to řek, fakt jak psovi. Hodnej kluk... No počkej zmrde, jestli se vocád' dostanu.

To ale nebude snadný. Sice nás nestrážej, ale ani to nepotřebujou. Klece sou důkladný, ty jen tak bez náradí nikdo nezvládne a zámky... Na zámky sem se dotedka nepodíval. Ale když už sem tak musel stát u dveří, hodil sem na ten svůj nejeden mrk.

A vida. Teda, neříkám, že bych byl zrovna zámečník, ale dalo by se to zmáknout bez potíží. Jen se na něj dostat. To je ale potíž. S těma poutama na rukách...

Taky nejsou dvakrát složitý, když si je prohlídnete blíž.

A taky se jim samotnej člověk na kobytku nedostane.

× × ×

Pár dní pozdějc se Drake s bandou sebral a vodtáh. Nechal akorát dva chlapy, aby nás krmili a starali se nám vo tu trošku čistoty. To první dělali jenom tehda, když si zrovna vzpomněli a to druhý asi bylo pod jejich úroveň. Třetí den už to přetíkalo a všude lítaly vohavný mouchy, který se vyžívaly ve smradu a vokusování hoven. Hnedle druhý na řadě sme byli my. Pak se vrátil Drake. Zní to blbě, ale já byl fakt rád...

Vrátil se s kurevsky špatnou náladou. Měl totiž nějaký ztráty a když viděl, jak se vo nás hlídači starali, vybil si ji na nich.

Aspoň troška zábavy v tomhle zkurvenym světě...

Přišel vo dva chlapy z bandy a Marge měla prostřelenej bok. Vnesli ji do baráku na nosítkách div ne mrtvou a tam do ní určitě stříkli ten stimpakovej bordel, protože za půl hodiny vylezla po svejch. Akorát hubená jak kostra. Takle to prej působí, říkala Trici. Vytváří a vyspravuje to tkáň, ale šťávu si to bere z tukovejch zásob. Když dostane po hubě moc hubenej člověk, tak to z něj udělá dokonale zdravou mrtvolu, protože mu to vyžere veškerý energetický zásoby.

Jo. Vona teda vylezla živá a zdravá a potřebovala se vodreagovat. Po svém. Když překládali zboží, vopřela si jednoho z čerstvejch zajatců vo klec. Byl celej zpitomělej z houbiček a stál klidně u stěny s debilním úsměvem na tváři, ale když ho nakopla do koulí, cejtil to jako každej. Pak ho dokopali do tý klece vedle mě a zavřeli.

Nato Drake, celej vysmátej z toho, jak se ten nešťastník kroutil, řek jednomu z těch zajatců, co tam byli už přede mnou, jestli si nechce koupit svobodu. Vón, za tři jiný, který pomůže chytit ve třech akcích po sobě. Chapík po tom skočil jak krysa po drobku. Pustili ho z klece, dali mu hadry a pořádný jídlo a tím si ho úplně koupili, sraba. Navečer se už vometal vokolo klecí jako strážnej na vobhlídce. Když se ho bejvalej soused pokusil požádat, aby nás v noci nenápadně pustil, že to bandě spočítáme, hned to vykecal Drakeovi.

Všici votrokáři naběhli jak jeden muž a vytáhli toho chudáka z klece. Hned se do něj pustili a nebylo to jen důtkama. Radši bych byl vo sto kiláků vedle. Ale i tam bych ten řev asi zaslech. Pak ho mrskli zpátky do klece, postavili nás do pozoru a Marge se začala špacírovat vokolo klecí s jeho miskou na žrádlo v ruce. Bylo ještě dost světla na to, abych viděl, co v ní je a bylo mi z toho pěkně zle. Na dně se převalovaly krvavý koule.

Pak pískla a vodkudsi zpoza baráku vyběhlo něco jako pes. Pes, vlk, šakal, mohlo to bejt cokoliv. A za tím druhej. "Hodnej Černej, hodnej Rudej, dostanete dáreček," řekla těm bestiím a švihla rukou s miskou vzhůru. Kulky vyletěly nahoru a určitě víc jak metr nad zemí zmizely. Bestie zamlaskaly, nechaly se podrbat za ušima a zdejchly se.

"Pamatujte si to," řek Drake k našim klecím a vodešel za psama. Vostatní taky, i ten zrádnej hajzl.

Bylo vo čem přemejšlet.

× × ×

Ten chlapík s nakopanejmá koulema měl hodně dlouhý ruce. Dost na to, aby je dokázal prostrčit až hodně za půlku mezery mezi klecema, mně na dosah. Nedalo mně to a začal sem přemejšlet, jestli by se s tím nedalo něco dělat. Co můžu ztratit? Bylo mně sice jasné, že něco určitě jo, ale na druhý straně se na mě vesele šklebila představa Drakea, kterému se děje něco nepěkného. Doufám, že mi tohodlenc souseda neprodaj moc brzo.

Neprodali. Kupci se vůbec neukázali a Drake vytáh na nověj lov. Prej tak na dva týdny, ale kořist má stát za to. Toho novýho chlápka vzal sebou a na hlídání nechal jenom jednoho. Ten byl vo něco pečlivější a staral se vo nás víc. V některejch případech až moc. Vobstaral nás a zmizel. Ale vrátil se po setmění a vtevřel jednu z klecí. Hádejte kterou. Vodešel po deseti minutách a já se v tý chvíli styděl za to, že sem chlap. Holka přestala bulet až nad ránem.

Druhej večer se to vopakovalo a pak už byl tak namlsanej, že si chodil i ve dne.

Třetí večer sem už nevydržel. Rizika stranou, Don Quijote se vydává do boje a proti sobě nemá větrný mlýny.

"Hej," zavolal sem tiše na dlouhorukýho, tak půl hodinky potý, co si strážnej užil a vodpotácel se do pelechu v baráku.

"Hm?" von na to.

"Možná se vocaď můžem dostat."

Posadil se, viděl sem to i v tom slabým světle nebeskejch hvězdiček. "Si vymýšlíš. Jak bys to chtěl udělat," měl nějaký slovní pochybnosti, ale hlas zněl jinak.

"Ty zámky nejsou problém, stačí se k nim dostat s obouma volnejma rukama," naznačil sem mu metodu.

"Sakra... To myslíš vážně?"

"A jak jinak, sakra. Nechci tady čekat na to, až si mně někdo vodvede dělat bůhví co."

"Někdy to není tak špatný," nadhazoval vopatrně. "Když máš štěstí, tak seš skoro svobodnej. A nemáš starosti co dělat a kde a za co se najíst."

"Kolikrát máš takový štěstí? A vůbec, votroctví bylo zrušený a zakázaný před stovkama let."

"Fakt? To si vzal kde? V pustině byli otroci odjakživa."

"Vzal sem to..." Houby, přeci mu nebudu vykládat vo Hnízdě. "Říkal mně to dědek. Ten to měl vod svýho dědka, kterej pamatoval dobu před Válkou."

"Před jakou válkou?"

Co se dá dělat, lidi z pustiny asi moc času na dějepis nemají. "To je fuk. Pomůžeš mi stáhnout pouta? Stačí, když natáhneš ruce ven a stiskneš na mojich ty dvě západky."

"Tak jo, když myslíš..." řek von a prostrčil hnáty skrz pruty. Podal sem mu na dosah ty svoje a... Nic. "Tak dělej sakra," šeptal sem na něj tak hlasitě, jak sem si jen troufal.

"Ne, nejdřív uvolníš ty mě," začal se mnou smlouvat.

Jen sem v duchu zavrčel, ale co se dalo dělat. Šlo to přesně, jak sem vočekával. Tichý lupnutí a pouta měl dole.

"Teď já," šeptal sem na něj, ale von na mě sral. "Budu svobodný, budu svobodný," div že nezačal řvát úplně nahlas.

Bože můj, to je přece idiot...

"Bud' zticha a uvolni moje pouta! Co myslíš, že ti udělá, až tě ráno najde bez pout!" syčel sem na něj. Musel sem to zvopakovat natřikrát, než mě začal brát na vědomí. Pak teprv se zklidnil a pokusil se mě uvolnit. Absolutně mu to nešlo, šátral mi po rukách a poutech snad deset minut, než pochopil, co sem mu to vlastně radil a konečně se mu to podařilo.

Oddech sem si. Opatrně, jak jen to šlo, sem se postavil a vodsunul stranou misky. Pak sem se pustil do zámku. Klíč je v tom, že se dvě dost dlouhý tyče musej chytit na konci, kde maj pojistky a pak přimáchnout k sobě. Je to primitivní, ale

sem říkal, pro člověka s rukama svázaněma k sobě nesplnitelný.

Stejně je ale potřeba kapka šikovnosti, jíž se tomu dlouhorukému filozofovi vedle mě zrovna nedostávalo. Než sem si všim, že se pokouší uvolnit sám, pokusil se o to. A to tak, že si přitom šlápl do misek a zazvonil na celej kraj.

V barabizně se hned rozsvítilo. Nejdřív mň, pak víc, to jak strážnej zapaloval nákou lampu. "Bože," zahučel sem pro sebe a pak na toho nešiku. "Nasad' si pouta zpátky a lehni!" Jestli to nedokáže, tak sme v hajzlu.

Naštěstí to sved celkem rychle. Když nás hlídač vobcházel a vokukoval, už sme byli zase hodní vězni. Jedinej z nás nebyl hodnej. Ta holka. Jakoby náhodou kopl a do svejch nádobek. Strážnej se zachechtal tak, že bych ho nejraději uškrtl na místě a rádoby vtipně prohlásil, že jestli má kráska křeče v nohách, že by to mezi ně chtělo pořádněj špunt. Zhas lampu, aby šetřil volej a šel ji teda utěsnit. Dělal to podruhý za pár minut a zdálo se, že má trochu potíže, funěl u toho jak prase. Holka taky nemlčela, i když z její strany se to vomezilo na prosby vo smilování.

"Dělej," syk sem na dlouhorukýho, když se mně zdálo, že je vodvedle dost hluku. Pochopil a tentokrát nedělal žádný blbosti. Uvolnil mě tak rychle, jak to jen šlo a zase se stáhl do klece. Akorát že přitom cink svejma poutama vo pruty. Ztuh sem. Ale strážnej se nenechal rušit. Řek jen tak do lufu, že tohle si někdo vodsera, jen co skončí s utěšňováním a píchal dál.

Sledování starejch thrillerů má svý výhody, naučíte se spoustu věcí. A úzký klece můžou být nečekaně zrádný. Když se strážnej s mocným funěním pozpátku zdvíhal z toho nešťastnýho zprasenýho dívčího těla, postavil sem se mu za záda a zeptal sem se ho: "Už si někdy uklouz na mokrejch kachlíkách v koupelně?" Blbá votázka. Jak by moh vědět, co je to vykachlíkovaná koupelna. Ale vaz sem mu zlomil tak jak tak.

× × ×

Votevřel sem klece a pustil všechny ven. Tak nějak vobecně sme se seznámili, potřásli si rukama, řekli si, co sme zač, no a pak řeč nějak utichla. Co prej dělat?

Já sem navrhoval, že bysme si měli počkat, až se Drake s bandou bude vracet a pořádně mu to za všechny spočítat, ale moc následovníků sem neměl. Vlastně akorát dva. Toho kastrovanýho chudáka, a holku, Janet. Všici vostatní se chtěli zdejchnout. Já jim valil do hlavy, že votroctví a votrokášství je mor, kterej se na Zemi neměl znova vobjevit a voni zas na mě, že už je to zažitý a když se to netýká zrovna jich, tak že je to oukej.

"Tak si teda děte!" zařval sem na ně. "Vrat'te se na svý farmy nebo co máte, a čekejte, až se Drake nebo nákej druhej vrátí a vyhmátne vás zas!"

Dlouhorukej mně poklepal na rameno, ať si to tak neberu, že svět už je takovej. Že je lepší se vo vostatní moc nezajímat.

"Že sem sem teda zajímal," řek sem a vodkráčel sem do barabizny. Prolez sem kde co a koukal, jak si lidi v pustině žijou. Se strážcovou volejovkou to nebylo až tak těžký. Zdálo se mně, že všecko co není starý, je ještě vo něco starší, ale pak sem našel pár docela novejch věcí. Nějaký voblečení, vypadalo jak indiánský dečky, kterej sem kdysi jako malej zahlíd v muzeu Hnízda, zbraně, jaký sem pro změnu ani v katalogu nezahlíd a tak podobně. No ale, žádněj luxus. Zeptal sem se Janet, vodkád' se to voblečení bere a vona mi řekla, že látku dělaj divoši z pustiny a pak ji méněj za věci, kterej se v pustině udělat nedaj.

Pak se mě zeptala, co znamená ta třináctka na mým dresu. Já jí řek, že to je symbol mýho kmene a vona hned, že její děda chodil v podobným vobleku a ať si z ní nedělám srandu, že ví, že to je oblek z Hnízda. Kde sem ho prej ukrad.

Trochu mně vyrazila dech, no ale vlastně na tom nebylo nic divnýho. Všici lidi toďka museli bejt z hnízd, páč to vozařování za války a dlouho po ní nemoh nikdo venku vydržet. Neudržel sem se: "Uh... Z jakýho hnízda byl tvůj děda?"

"Neodpověděl jsi mi. A se zlodějem se bavit nebudu."

Tak sem se teda z hluboka nadejch a řek sem jí, že sem oblek neukrad, ale řádně nafasoval, že tuhle a tamhle má značku čistírny, že na límci mám vosobní číslo a..."

"To znamená, že se otevírá další hnízdo," přerušila mě radostně, "ráda bych tvé lidi přivedla ke své komuně. Žijeme na východ odtud a..."

"Hele, promiň," vpad sem jí do řeči a připadal si, jako bych jí škrtl voblíbený štěně. "Ale naše hnízdo se nevotvívá, já z něj utek. A i kdyby, žije v něm patnáct tisíc lidí, kterej maj svou organizaci a funkce, kterejch by se neradi vzdali ve prospěch starousedlíků."

"Patnáct... tisíc? To je víc jak v celé pustině! Dědeček říkal, že z jejich hnízda jich vyšlo sotva pár stovek."

To se mně nák nezdálo. Žádný hnízdo nebylo tak malý... Před vočima se mně mihly temný chodby plný sazí, kulkama voďubkovaný stěny a spousta koster. "Který to bylo hnízdo," zeptal sem se jakoby nic, "patnáctka?"

"Ty ji znáš? Svatou patnáctku? V Knize Otce Weslera se říká, že byla zdrojem blaženosti, ale pak že ji opanovali ďáblové."

"No... Asi to tak bylo." Byl bych se s ní bavil ještě dýl, ale dovnitř vběhl jeden z těch, co se rozhodli vdejt a začal se shánět po zbraních. Bylo jich tam docela dost, jak sem říkal. Pistole, malej samopal, brokovnice pumpovačka a spousta dalších věcí, kterejma se dá udělat celkem spolehlivě díra do cizího těla. Já už měl u vopasku svý dvě desítky, tak sem mu řek, že si беру ještě brokovnici a pro kámoše ten samopal.

Jenže von se začal vztekat, že sem si vybral nejlepší zboží a že von chce přiměřenější podíl na kořisti.

To už mě totálně nasral. "Chtít můžeš. Můžeš taky zpátky do klece," řek sem mu a von se na mě začal sápat. Že se tady lidi pořád tak rvou. Chyt sem ho za pěst, kterou se mně pokoušel rozmáznout nos a řek mu, že může mít kvér, jakěj chce, pokud mě porazí v normálním férovým zápase. Zachrochtal na mě, že si mě pěkně podá a rozmáčkne mě jak dýni, jen co ho pustím. Trochu sem mu tu pěstičku podrtil, aby si moc nevyskakoval a řek mu, proč ne.

Vyvlek sem ho ven. Lidi na nás hleděli, co se jako děje a já jim řek, že se mu nelíbil podíl na kořisti a jdem si to teďkom vysvětlit ručně, jestli by pro nás mohli udělat plac. Dlouhorukej a ty dva další hned pověděli, že proti pořádnému zápasu nic nemaj a udělali nám flek. Janet přinesla druhou lampu, Dlouhorukej nám vodmával začátek no a po náký chvíli ten vztekoun přiznal, že si teda ty posraný kvéry můžu nechat. Nebylo mu sice zrovna rozumět, protože přitom plival písek, zuby a krev, ale svědci řekli, že to je tak.

Vrátil sem se do barabizny. Janet a Johnny Bezkulka za mnou. Jo, moment, já ho neurážím. Von sám si tak začal říkat, že prej aby si tím přizívoval vztek na Drakea. No tak sme byli v baráku a nějak nám nebylo do řeči, když sme zvenku zaslechli nějaký rachot. Za chvíli přestal a pak vlez dovnitř jeden z těch vodcházejících. Postavil se div ne do pozoru a povídá, že vypadám jako pořádný chlap, se kterým bejt v partě je pro každýho jinýho čest a že lituje svýho dočasného zaváhání.

"No jo, ale já nezakládám partu. Chci si jen vyřídít náký účty s Drakem, vytlouct z něj pár informací a jít," řek sem mu.

"Drake je v tomhle kraji velký jméno," povídá von. "Ve třech na něj stačit nebudete. Můžeš mít připravenou jakou chceš past, jestli se něco vyjebe, tak má přesilu dva na jednoho."

Na tom něco je. Johnny se taky podrbal ve vlasech, načež přidal, že ve čtyrech se líp držej hlídky a to že nás vod rána nemine, protože Drakeovi se vohledně času návratu nedá věřit.

Ve čtyrech? Kouk sem se na Janet, co vona na to. Ale vona si pohrávala se závěrem toho malýho HK a kejvala na mě, jako že jo. Tak sme se domluvili, že s hlídáním začnem vodzejtřka večera a šli sme spát.

Po tom setkání s Drakem mě nák přešla důvěra v lidi. Tak sem se zašil docela daleko, abych měl klid a pistole sem nepustil z ruky. Stejně na mě vprostřed noci někdo sáh. Vyletěl sem a bleskově vodjistil kámošky. "Co chceš," řek sem tomu stínu, kterej se u mě krčil.

"Tony... Seš pořádný chlap, nechceš si se mnou trochu..." Janet.

Sakra děvče... "Sakra holka, předevčirem si to vobulela, včera taky a ještě dnes večer ..."

"On to totiž nedělal správně. Neřekl ta správná slova," řekla hlasem jak med, vrazila ruku pod moji deku a začla mě hladit.

"Úh... A copak já nějaký znám?"

"Tobě je prozradím," zašeptala mně do vobličeje.

"Sakra Janet, co s tebou je? Jakej je proboha rozdíl v tom, jestli někdo řekne nebo neřekně náký slova? Chováš se teďka jak..."

Zacpala mně hubu těma svejma vopálenějma prstíkama a povídá: "Neříkej to tak. Ted' můžu. Byl to hajzl a dělal to jak hajzl, ale udělal ze mě ženskou. Vráťm se ke komuně těhotná a kámošky si na mě přestanou ukazovat."

"To bylo taky v knize otce Weslera? Rok co rok děti roditi budeš a s kým se ti zachce?"

"Ty jsi ji četl!" vypískla radostně.

Oh ne... Jestli tohle Wesler vymejšlel už v době, kdy ho uváděli do funkce... "Tak to je jasný..." vzdych sem si, i když vona nemohla vědět co. "Ale já nemůžu. Já už ženu mám." Doufám, že ještě ženu mám.

"Mně to nevádí. Ale kde ji máš? Je hezká, aspoň jak já? Je divoška, anebo z města? Divošky vypadají brzy staré a..."

Nenapadlo mě nic jiného, jak jí zacpat pus, než se s ní začít líbat.

× × ×

"Jedna potíž mě napadla," řekl asi tak třetí den Waren. To byl ten, co se přihlásil do party hned po zápase. Jeho kámoš Jacky se rozmejšlel až do rána, ale nakonec se přidal taky, tak se nakonec zdechl jenom Dlouhoruký a ten posranej farmář. Jo tak Waren povídá, že mu leží v palici jedna starost a to sou ty Drakeovi psi. Jestli nás vyčmuchaj předčasně, tak sme v hajzlu.

Tak vo tomhle sme skutečně vážně zapřemejšleli, akorát že nás vůbec nic nenapadlo. Až když se vrátila z hlídky Janet. Hodila po nás vokem a co že prej sedíme jak zmoklý kuři. Řek sem, že to přísloví zní sedět jak zmoklá slepice, ale všichni se na mě podívali jak na blázna, že žádnou slepici neznaj, jenom kuř. No, jak myslej. Waren jí vysvětlil, že se nám vybavilo nebezpečí ze strany psů, čímž ji trochu zkrabatil vobličej. Ale naštěstí to bylo jen vod přemejšlení, páč pak řekla, že když jí pomůžeme najít pár věcí, že si se psama nemusíme dělat starosti.

Chtěla pár rostlinek, který sem v životě neviděl, koule velkého pouštního krysáka a ještě jednu věc. Byl sem jen rád, že sem pro zrovna tohle nemusel, protože se Johnny vynořil z latríny úplně zelený a když to nes v misce, koukal se stranou a držel si nos.

Vona to pak svařila dohromady a řekla nám, že si s tím máme vyjít tak kilák vod tábora, natřít si tím podrážky a udělat úplněj kruh. Pak už jen stačí, když necháme zbytek ležet někde v suchu.

Vydali sme se na cestu. Trvalo nám to ale vo něco dýl, než by sme čekali. Waren táh ten hnus, vono to smrdělo na všechny strany a tak naráz řekl: "Poslyš Tony, ne že bych Janet nevěřil, ale já mám svý boty docela rád. Nezůstaly v baráku nějaký cizí?"

Shodli sme se, že nějaký určitě jo a von pro ně vodběh. Vrátil se tak pozdě, že už sem si začal dělat starosti, ale přines dva páry škrpálů a ty sme si nazuli. "Těžký hledání?" řekl sem trochu našťavaně. Měl sem důvod.

Nebylo mu zrovna do řeči. "Jo, jo," řekl jen a šli sme dál. Viděl sem, že ho jen tak něco nerozpovídá, tak sem po nějaký minutě zas nadhodil: "Janet bere svý příkázání vážně, co?"

Zastavil se. Kouk se na mě, pak na sebe samotného, zčervenál a zapnul si gatě. "Eh... Tony, ani nevím, jak se to stalo. Ale když vona je tak... tak..."

"Tak dobrá věřící Raye Weslera," doplnil sem za něj. "Tu svatou knihu bych jednou rád viděl."

Jen příkejv. Došli sme, kam bylo třeba, namáčeli si podrážky do toho sajrajtu, šli kolem dokola a když sme se pak vrátili na začátek, řekli sme si, že pod tím vyschlým stromem bude otročí misce na žrádlo dobře. Botky sme zahrabali, vzali si svý čistý a náramně šťastní se vrátili do tábora.

"Tak. A jak nám to teda pomůže," chtěl vědět Waren. Ještě, aby to tak byla zbytečná práce.

"Dokonale," uklidnila ho. "Poběží po stopě jak šílení, i kdyby byli na vodítku. Ale když to sežerou, tak budou úplně neschopní cokoli vyčmuchat."

A doufám, že pak někomu z nich voblížou ksicht.

× × ×

Den se nic nedělo. Celou noc taky nic. Až k ránu, už bylo světlo a Johnymu končila hlídka, zaslech zavýti a pak ňafání dvou totálně zblblejch psů. Asi to vyšlo. Rychle nás probudil. Zaujali sme pozice v baráku. Toho mrtvého, už trochu jetýho strážného sme už předtím nechali v krajní kleci, aby dělal zed'. A čekali sme.

Drake s bandou přijížděli vod jihu, jako vobvykle. Vepředu šel von jak pán světa a vopíral se vo Marge. Za ním vostatní a nakonec povoz ze zbožím. Zdálo se, že měli dobrej lov, všechny čtyři klece byly plný. Šli úplně bezstarostně a zdálo se, že nám vlezou až do hlavní, jenže když se přiblížil tak na patnáct kroků, začalo mu asi bejt divný, kde je strážnej. Vytáh kvér a zařval: "Héj Vance, kde seš ty líný prase?!?" Pak střelil do vzduchu. Nemyslím, že by to vzbudilo mrtvýho, i když to bylo nejmíň z kalibru 45", ale když to toho mrtvýho skutečně nevzbudilo, začalo mu to bejt divný a začal svejím poskokům ukazovat, ať se jako podívaj kolem.

Nebylo moc času. Hvízd sema začlo to. Moh sem se jen modlit, aby některej z těch zmrdů přežil. Vono, můžete desetkrát říkat, 'jenom je poraňte,' ale když dojde na dávky z desetimilimetrovýho samopalu a pumpovací brokovnice, jdou přání stranou.

Šly stranou.

Drake byl první. Viděl sem, jak mu Warenova dávka broků pokropila neprůstřelnou vestu a to co nešlo do vesty, to mu možná ne zrovna čistě, ale dost úspěšně utrhlo hlavu. Marge to z tý samý dávky koupila do ramene. Mohla se jen pokusit, zacpat si druhou rukou tu vobrovskou rozšklebenou díru, která jí zbyla po pravici a vodplazit se. Vostatní členové bandy se sice taky pokoušeli rozprchnout, ale samopal je samopal. Po krátkejch, ale velmi hlučnejch třiceti sekundách leželi na zemi všici. Většinou mrtví, nebo skoro mrtví.

Jako první z nás vyběhla ven Janet, přímo k Marge. Zaječela na ni: "Věřila sem ti jak vlastní sestře a ty si mě chtěla prodat. Ty... Ty... jedna... zkurvená... svině!"

A s každým tím slůvkem jednou vypálila.

"Sakra, Janet, počkej! Musím se jí na něco zeptat..." začal sem volat, ale už bylo pozdě. Raděj sem se už nedíval, na co Janet potřebuje ten vysadkářskej nůž, ani co to pak cpe mrtvý Marge do huby.

Druhej zatím přežívající votrokář mně byl na hovno. Byl to ten dobrovolník, nemoh nic vědět. A tak sem se raděj zašil v boudě a vědomě sem neposlouchal, jak mu Johny říká, že psi bohužel došli a tak že si von, jako ten zraněnej, bude muset poradit sám.

Ale kdo kurva poradí mě?!?

Prohrabal sem zase jednou ten votrokářskej bordel ve skladišti, vytáh z něj Tricin vohoz, sed sem na prdel a čuměl sem na něj. A čuměl a čuměl...

Čuměl bych na něj až do smrti, kdyby mě tam tak za hodinku nenašel Johny. Nejdřív kouk na mundůr, pak na mě, pak zas na mundůr, pak se podrbal na palici a pak povídá: "Najdem ji, žádněj strach. Otroci sou drahý, ti se jen tak pro nic za nic nezabíjej."

Je to kámoš.

× × ×

Ti noví votroci byli připravení na překládku, takže s nima zatím nebyla žádná řeč. Tak sem řek chlapům, ať je zatím nechaj v transportních klecích, dokád se neproberou. Že nemá smysl riskovat. Nejdřív si s nima promluvíme a řeknem jim co a jak, aby je nenapadaly myšlenky na nesmyslný a pro nás škodlivý hrdinství.

Vyřídil to pak s nima Waren, a nebylo to špatný řešení. Nechal Janet, aby jim votevřela klece, pak je pod namířenejma puškama nechal vylízt a nakonec, když už byli úplně mimo, co sme my zase zač, jim povídá: "Jestli máte náký dotazy, pak je vyřídí pan Drake vzadu za domem."

Tam sem vod rána nebyl, tak sem byl trochu zvědavěj, co s votrokářema provedli. Šel sem poslední, jako strážnej a naráz sem zaslech, jak se ti noví začali chechtat. Bodejt' by ne, jako pomsta jim to muselo připadat úplně medový. Votrokáři byli v klecích. Nahatí a zavěšení za nohy ke stropu. Zašel sem se taky podívat blíž.

No ale...

Počítal sem s tím, že jeden z nich bude mít vyřezaný kulky, ale když sem viděl Marge, měl sem chuť Janet něco říct. Předešla mě a povídá: "Víš co, Tony? V tomhle případě mlč. Nevíš..., neznáš okolnosti. Bylo to jen mezi náma dvěma."

Tak jo, já se nehádám.

Jeden z těch novejš se ptal, kdo tu velí a Waren mu řek, že velitele jako takovýho nemáme, ale že ideovej vedoucí

bandy sem já. Tak se zajímal, co chci dělat a já na to, že celkem nic, akorát najít kámošku, kterou mi Drake sebral před nosem. Že pokud mně chtějí něk pomoci, ať se po ní zkusej zeptat. Asi takle vysoká, hnědý vlasy, hnědý voči, na ježka a dost silná, na ženskou. Von teda hned, že jo. Pak si sebrali své věci, dostali menší vodškodný ve špuntech a vodkráčeli.

Taky bych šel, ale Johnny měl víc rozumu. Řek, že by nebylo vod věci, počkat si pár dní, jestli se neukážou vobchodníci. Tak sme sebrali pár potřebnejch věcí a vodtáhli vod baráku. Jedna věc je zavěsit poraženého zmrda za nohy do průvanu a druhá věc je, ten průvan po pár dnech číchat.

Vobchodník přišel skoro za tejdén. Von, šest strážnejch a pět vozů tažených těma směšnejma dvouhlavejma kravama s honákama. Přijížděli dost brzy a my je málem propásli. Ale naštěstí měli dost munice a tak jim připadlo normální, že budou budit vospalého Drakea střelbou do luftu. Pak jim asi došlo, že Drake spí něk moc tvrdě a šli se podívat. Vůbec se jim to nelíbilo, páč se hned votočili a zdrhali, jakoby měli za patama voheň. Ale já už měl uzávěru hotovou.

Vyšlo to. Padlo sice pár vostřejch slovíček, jenže pak sme si tak něk řekli, že co bylo, to bylo, já nakoupil pár krámů a nechali sme je jít. Ale hovno z toho. Vo Trici neměli ani potuchy, Drake prej nekšeftoval jenom s nima.

Do hajzlu!

× × ×

Bylo tak vo tři měsíce pozděj. Seděli sme kolem vohně, já, Janet a Johnny a měli sme náladu pod psa. Byli sme zase už jenom tři. Waren totiž nedal jinak, než že mě musí ukázat doma ve vsi. Ale jen co sme tam přišli a všichni si poslechli, co se nám přihodilo, tak vesnickej kněz prohlásil něco vo tom, že to bylo varování Bóží. Prej aby si to Waren přebíral v hlavě a už nevycházel nikam do neznámých krajů, kde na poctivou duši číhají přestrašlivá nebezpečství. Waren se nákou chvíli rozmejšlel, ale než domyslel, tak si Jacky pad do voka s jednou místní kráskou a řek, že nemůže jinak, než že si ji veme. No a Waren se taky rozhlídl po holkách rodný vsi a řek si, že se svou pověstí toho, kterej sejmul samotného Drakea má u každý zamluvenej nejmiň tejdén pelešení.

Prostě, vodešli sme z Jezírkova jenom ve třech, chodili sme všude možně, ptali se každého, kdo se naskyt, ale nikdo nic neviděl, ani neslyšel. A nic nového nás nenapadlo, až dodneška. Johnny se nenadále podrbl tam, kde nic neměl, páč ho nová kůže vobčas svědila a řek: "Smetišťe."

"Uaký fmetiftě?" Měl sem plnou hubu zvědavosti, ale taky pečeného hopsouna.

Klidně zvopakoval: "Ne nějaký smetiště. To Sme-ti-šťe. Je to malý město kus na jih vocud. Stavujou se tam karavany, když pokračujou do Rozbočova. Znáš tam jednoho chlapíka."

"Dobrej chlap?" sebrala mně Janet votážku z huby.

Johnny se jen zachechtal. "Ten a dobrej? Největší svinák široko daleko. Když sem ho viděl naposled, tak pásl holky, pak prej přešel na větší byznys. Ale pokud jde o unesený ženský, nemyslím, že by mu něco uniklo."

Tohle znělo nadějně a tak sem se na to smetiště docela těšil. Nějakěj tejdén cesty mě už nemoh rozházet.

Došli sme tama už sem se tomu názvu tak nedivil. Celý město bylo vobskládaný hradbou ze starejch vraků, ve který byla jediná brána. Stál v ní chlapík v neprůstřelný vestě, s pumpovačkou v ruce a povídá: "Postůjte na moment. Copak vás k nám přivádí?"

"Obchod a pátrání po informacích," řekla Janet a strážnej na to, že může bejt. Abysme prej moc nevytahovali prskavky, páč to místní nemaj rádi. Pak nás pustil dál.

Měl sem dojem, že se Johnny drží spíš ve stínu, ale zatím sem se ho moc neptal. Víc mě mrazilo z toho, že si lidi někjak víc prohlížejí mě. Ani ne zle, spíš tak něk zvědavě, sem tam mně někdo i zamával. Byl sem z toho celej tumpachovej, ale abych nevypadal jak hovado, tak sem jim vodpovídal. Že by se už doslechli vo Drakovi a měli s ním taky nějaký účty?

Na kažej pád, todlece bylo největší město, jaký sem zatím v pustině viděl. Možná sto baráků, celý dvě ulice s náměstím a spousta lidí. Johnny nás zatáh do jedný hospody, abysme chvíli počkali, že prej brzy někoho určitě zahlídne. Jenže jak se zdálo, nikomu se nechtělo jemu na voči. Až tak hodinu po tý, co sme vlezli dovnitř, vystartoval po jednom chlapíkovi a přitáh ho k našemu stolu. "Poslyš," povídá mu, "ty děláš pro Gizma, že?"

"Už ne," zavrčel ten chlap.

"Jak to, 'ne!?' Od toho starýho hajzla se jen tak neodchází."

"To by ses měl zeptat tohodlenc, ne?" ukázal ten chlapík přímo na mně a pak jenom řek, "dej mi už pokoj." Vyškub se Johnymu z ruky a vodkráčel.

"V životě sem tu nebyl," bylo jediný, co sem moh úplně vyjevenýmu Johnymu říct. Jenom pokejval hlavou a prohlásil, že s nějakýma přísluhovačema se nemá smysl zdržovat, že jdem přímo za šéfem. Vodved nás vo ulici dál, kde byl velkej barák s nápisem Casino. Tohle je ten velkej kšeft Johnnyho známýho? No, nevede si špatně.

Vlezli sme dovnitř. Fakt pěkný. A docela živěj provoz. Tady se špunty musej točit jak v sodovkárně. Držel sem se vzádu a Johnny zašel za jedním chlapíkem, co vypadal jak něco mezi gorilou a krupiérem. Řek mu, že by chtěl mluvit se šéfem. Chlapík si ho prohlíd a pak řek, že pan šéf asi nebude chtít mluvit s ním.

"Do hajzlu, je to nalíhavý. Řekni panu Gizmovi, že s ním chce mluvit John Fields."

"Panu Gizmovi nic vyřizovat nebudu. Jestli mu něco chceš, můžu tě za ním tak leda poslat," prohlásil strážnej a vytáh bouchačku. "Chceš k němu natrvalo," namířil Johnymu na hlavu, "anebo stačí jen krátká návštěva?"

"Gizmo je..." došel Johnymu dech.

"Jo, ten sviňák Gizmo 'je...' Už dva měsíce," řek strážnej. Pak teprv se zdálo, že si všim i mě. Schoval kvér a náramně potěšeně prohlásil: "Ale buďte zdráv, Záchranáři. Jaká čest, že jste se u nás opět ukázal. Byla to náramně čistá práce, žádní mrtví navíc..."

Úplně mě zmát. "Nevím, vo čem točíte," řek sem a ukázal sem se blíž.

Zaklel. "Sakra. Ty nejseš Dalinson. Kde jsi sebral ty šaty?"

"Sou moje. Vodjakživa," odpovídal sem, ale raděj sem se pomalu vzdaloval. Von zrovna tak pomalu šel za mnou. "Ale, ale, ale... Tak tvoje, jo?" Zase vytáh svou pětačtyřicítku S&W a začal nenápadně ukazovat poskokům. Možná by se to dalo vyřešit i jinak, ale Johnny vzdal diplomacii a šel na něj ručně. Gorilka se votočil na něj a už se asi chystal provést něco nepěknýho. Ale já využil toho, že ten kounák byl úplně zaměřenej na Johnnyho a vykop sem mu kvér z ruky. Pistol zaplachtila vzduchem a padla na hlavu chlapíkovi u rulety, právě když vyzýval k ukončení sázek. Roztáh se po stole jak širokej, tak dlouhej, hlavou do mísy.

V době, kdy se hráči začali hádat, jaký číslo vyhrálo, když jich hlava zakryla nejmní deset, sem už zdrhal po ulici, s vobouma partákama v těsným závěsu. Vypadli sme z města, jak dyby nám hořelo za patama. Ten u brány se sice divil, ale jinak zůstával v klidu, páč naštěstí nezaslech žádný střelení. Zdrhali sme ještě tak pět minut a pak sem pro jistotu zahrnul z cesty do pustiny. Sice se nezdálo, že by po nás někdo šel, ale sichr je sichr.

× × ×

Smetišť se nám připomnělo ještě jednou. To sme se už zas kliděčko vrátili na cestu, páč se po ní šlo vo dost líp jak divokým krajem. A v jedný zatáčce byla taková chalupa za vysokým plotem, spíš hradbou, zesílenou pár věžičkama, ze kterejch se na nás šklebili chlapíci s útočnějma puškama v rukách. Dost dobrá pevnost na poměry tohodlenc světa. Ale do dvora za bránou vedly vyježděný koleje, tak to asi byla dost vobvyklá zastávka karavan, vo tom taky vypovídala vohrada plná brahminích hoven a několika brahminů vosobně. Janet se na ně koukla a taky povídá: "Tahouni. Asi je tu měněj, když sou moc unavený. Hele Tony, všim sis, že se někdy skoro zdá, jakoby mluvili?"

Nevším. Zatím sem jich tolik neviděl, abych si jich nák moc všímal. Jenže když už to nakousla, přišlo mně pár setkání divnejch. Ale konec konců, co je mně po nějakých pitomejch kravách. Vlezli sme do dvora. Na chalupě, spíš pořádně rozlehlým baráku, kterej akorát nebyl zpoza plotu vidět celej, byla cedule jak vrata a na ní nápis: "Nejlepší obchodní dům na sever od Pohřebiště! Vítejte U kopyta! Smluvní ceny!!!"

Vobchodňák možná jo, ale v předválečným K-martu si vzor nebral. Už jenom kvůli těm prodavačům, na kterejch viselo víc železa a kevlaru než na leckterým tanku. Šéfoval tomu takovej malej skrček. A co prej si budem přát.

"Stavují se tu vobchodníci s lidma?"

"Co?"

"Votrokáři."

"Jo ták, máš mluvit pořádně. Jenom, když vo tom nevím. Nemám ty sráče rád. Ale občas mě něco potěší. Tuhle sem zaslech, že někdo dostal jednoho z nich, Drakea. Škoda, že sem u toho nebyl. Měl prej moc fajnovou pušku, rád bych ji

koupil."

"Jo, to asi měl." Abych mu tak řekl, že se mně ta puška houpe v pouzdře na zádech. "Co tu máš jinak?"

Kouk se na můj vohoz, teďkom už trošku vodrbanej a povídá, že něco málo určitě jo. Sem se mu nedivil. Sám sobě bych v tom vodrbaným dresu ruku nepodal. Ale vohoz není všechno. Shodil sem batoh a vytáh z něj pytlík z psí kůže plnej špuntů. Jak to zacinkalo, tak se vobchodník hnedle začal tvářit vo něco přivětivějc a řekl, že teda pro mě může mít i víc jak něco málo. Ať se prej porozhlídnou.

No a tak sme se začali rozhlížet. V tymhle vobchodě snad vedli celej svět. Celej svět, krom bot. Na to si stěžovala hlavně Janet, páč ty její střevíčky, ve kterejch ji Drake unes, už stály za prd a nový nesehnala. Ty, ve kterejch se po světě promenádovala Marge si vodnes jako válečnej úlovek Waren, prej pro svou ségru a každý jiný jí byly velký.

Vyptávali sme se vobchodníka i všeckejch jeho lidí, jestli nevěděj vo náákým ševci, ale voni že ne, a že boty sou moc vzácny zboží, který se vobjeví jen jednou za sto let. No potěš, tak dlouho bysem čekat nechtěl.

Jenže během týhle marný transakce se před barákem zastavil vozejk taženéj dvouma brahminama, vozka slez dovnitř a začal se domlouvat na náákým kšeftu. Já si zrovna tou dobou říkal, že tady je to zabítý a že pudem dál do toho velkýho města, kterému Johnny říkal Rozbočov, kde se prej potkávaj vobchodníci z celýho živýho světa, dokonce prej až z Texasu. Tam se snad vod někoho něco dovím.

Jak sem vylejzal z uličky mezi regálama, chlapík na mě hodil voko a řekl, že na mým místě by v takovym vohozu nechodil. Prej to je mezi některejmá lidma z okolí Smetišť vtevřená výzva na vytažení dírkovačky na kůži.

Majiteli vobchodu se to náak nezdálo, páč si hnedle začal trochu šibovat vopasek s pistolema, aby je měl blíž po ruce, kdybych se snad chtěl náak špatně projevit. Ale ten zákazník mu řekl, "jen klid šéfe, to spáchal jinej." Úplně sem na něm viděl, jak se při tý vzpomínce cejtí skvěle. Říkal tak náak zasněně: "Jó, to byl vohňostroj. Dvacet mrtvejch za dva dny, samí šmejdi, kteří si nic jinýho nezasloužili..." Pak se votřepal a už normálně dokončil: "No a právě proto nemaj někteří lidi z okolí Smetišť v oblíbě tyhlencty šaty."

Já sem teda věděl na čem sem, von byl taky celej šťastnej, že mně může střelit jakejsi starší vohoz, ještě měl pár dírek po kulkách, ale jinak byl čistej a už sme se chtěli ve skvělý náladě rozloučit, když sem nakouk na jeho vozejk a tam vidím:

NEJVĚTŠÍ CIRKUS NA SVĚTĚ!!!

BARNUM SENIOR & SPOL.

CVIČENÁ ZVĚŘ Z CELÉ PUSTINY, ZÁZRAKY DREZURY!

A CO VÍC?!?!?

JENOM PRO ZNALCE!

NEUVĚRITELNÉ SPOJENÍ ČLOVĚKA A DIVOKÉ PŘÍRODY,

JAKO SPECIÁLNÍ PŘÍDAVEK VEČERA!!!

KRYSÍ DĚVKA!!!!

MÁ TO RÁDA S KÝMKOLIV, ALE NEJRADĚJI S POUŠTNÍ KRYSOU!!!

KDO NEVIDĚL, NEUVĚŘÍ!!! JENOM 30 DOLARŮ NA VÍC!!!!

Čmáranice na plagátě byla dost nemožná, ale podobu malíř náakou náhodou trefil. Nemoh sem se splíst. Vyletěl sem, jako by mě nakop do prdele. A hned na něj a vodkáď to má. Byl sem tak vedle, že sem sral na nááký servítky a než sem ze sebe dostal, vo co vlastně mně de, už na mě vytáh kanón. Já vychlad a začal se mu vohlouvat a tak, že je to důležitý, ale jedinej výsledek byl v tom, že kanón zase schoval do vopasku. Nic mně neřek. Prej pro takovýho hulváta nebude plejtvat slovama.

Musím uznat, že na jednu věc je Janet skvělá. Na vytahování rozumu z chlapů. Na mě se ten potulnej vobchodník díval dost nehezky, ale jí stačilo zavlnit kozičkama, jako náhodou zakopnout vo šutr na zemi a von se moh přetrhnout, aby jí moh pomoci. Za deset minut věděla všechno, ani nemusela vytahovat silnější kalibr. Barnumův cirkus se prej po náákým debaklu v Rozbočově vometal pustinou mezi Rozbočovem a náákým pohřebišťem a hrál pro burany z bezejmennejch vesnic.

Jeho vosazenstvo tvořil jenom sám Barnum, jeden pomocník a Trici. To byla dobrá zpráva. Horší bylo, že si prej na každý štaci najímá místní darmošlapy, aby mu za pár babek dělali stráž proti moc nechápavejm sousedům. Na tohle se nedalo vymyslet nic než to, že ho musíme potkat ve volný pustině.

Ale je to měsíc cesty!!!

Nakonec to byly skoro dva. Ale našli sme ho. V jakési díře o deseti chalupách, která neměla ani plot kolem dokola.

Jemu to v nejmenším nevadilo, podle toho, co nám říkali lidi během našeho pátrání, většinu takovejch děr jen projel a nechal letáky, dokud neměl jistějch dost diváků. Tak teda, stál tu... Ehm... Cirkusovej stan to teda nebyl. Vobyčejná prkenná vohrada, kolem pár klecí s krysama a jak jinak, pět chlapíků s pumpovačkama.

Neměl sem zrovna náladu jít dovnitř, chtěl sem bejt klidnej, až budu vo Trici vyjednávat. Vobcházelí sme jen tak vokoło. Jenže hlídačům sme se ňák nezdáli, ten co stál u vchodu na nás houk, ať dem dovnitř, nebo ať zmizíme a už se neukazujem. No tak teda dem dovnitř. A to zas né, kvěry necháte u vchodu a baba dovnitř taky nesmí... Měl sem toho plný zuby a přitom sem byl pořád zvědavějši, vo co tam vlastně de. Nechal sem Janet hlídat naše pušky a jen s Johnym sem zaplatil a vlez dovnitř.

Nebylo to tak strašný, pokud vám stačí cvičená krysa na milion způsobů. Cirkusák s nima prováděl dost dobrý věci. Pak zapráskal bičem, uklonil se a povídá: "Základní představení skončilo, pokád' chcete vidět zbytek, tak doplaťte třicet babek." Hned se dokola rozběhla druhá pětka gorilek a začala kasírovat. Co sem viděl, tak většina chlapů vypadla. Ty co zbyli, to byli takový týpci, že bych jim nepodal ani shnilou bramboru, potkat je někde. Cirkusák se vo vzhled svejch zákazníků nezajímal. Postavil se doprostřed tý klece, kde krysy předváděl a začal hulákat: "Vážení pánové, děkuji vám za váš příspěvek a slibuji, že svých peněz nebudete litovat. Dnes a jen zde, v cirkuse Barnum, spatříte něco, co ještě nikdy. Oč kráčí?"

Ctění diváci, nepochybuji o tom, že každý z vás měl ji tu čest potkat se s pouštní krysou. Ale starého samce potká málokdo rád a málokdy se zdrží na návštěvu. Proto jsou jejich zvyky do určité míry neznámé. Ale já, po dlouhodobém sledování mohu zcela zodpovědně říct: Pánové, neexistuje na celé Zemi nadřazenějšího tvora, než je pouštní krysák. Ano, té obyčejné, sotva metr a půl dlouhé bestii by mohl závidět i pověstný Cassanova! Co ten dokázal? Každý den jednu milenku. Ale krysák jich má každý den pět a desetkrát za sebou. Nikdy nemá dost. Mladí samci, kteří ještě nezískali vlastní rodinu, loví menší tvory a pak s nimi obcují tak dlouho, dokud je z pod nich nevynesou červi. Každý muž jim smí pouze závidět jejich výdrž.

A právě tato v pravdě neuvěřitelná schopnost neunikla mé asistentce, která jen proto neváhala opustit bezpečí svého rodného Hnízda skrytého daleko v horách a pro vlastní potěšení mne a mé krysy vyhledat. Vážení pánové, potlesk pro slečnu Patricii!!!!

Vo opona vzadu na kleci se votevřela a pomocník vyved nahatou Trici. Byla ňáká vyhublá, šla jak stroj a mírně se usmívala.

Ten úsměv sem poznával.

Smrděl houbičkama.

Šmejdi vokoło spustili strašnej rachot, Johnny musel řvát, když se mě ptal: "To je ona?"

Jen sem kejv. Fascinovaně sem čučel, jak ji ti dva zmrdi pokládaj na lavici a jakoby náhodou ji k ní přivazujou. Že by při dobrovolný účasti něco takovýho nebylo potřeba, tím se šmejdi vokoło nezatežovali. Pak jí cirkusák něco nakapal na zadek, přisunul lavici blíž k mříži, votevřel tam takový malý vrátka a vystrčil jí hlavu ven z klece.

× × ×

Vo pět minut pozděj sem vypad ze stanu, zbarvenej asi jak salátovej list řízutej proteinovou řasou a vyhodil sem z huby snad i předvčerejši snídaní. Když sem zrovna neblil, tak sem měl co dělat, abych těm zmrdům nesliboval něco strašnýho moc nahlas. Johnny vyběh z vohrady hned za mnou a společně s totálně vyděšenou Janet mě vodtáhli hodně daleko.

× × ×

"Jak dlouho se tady zdrží," vyptával se Johnny naší malý špiónky. Já nemoh. Na střídačku sem rudnul a zelenal, podle toho, jestli sem právě měl větší vztek, nebo jestli se mně vybavovalo, jak jeden z těch hajzlů...

Pardon...

Johnny našťestí uskočil zavčasu.

"Zejtra jedou na jihozápad," pravila nevzrušeně Janet.

Zejtra. Pořád jen zejtra, za tejden, za měsíc!!!! Dalo se to vydržet, dokád' sem si moh myslet, že to s Trici není tak hrozný. Ale bejt minutu vod ní, vědět, co se s ní děje a muset bejt zticha, páč všude vokoło vobcházej vobzbrojený zmrdi, kterejm jejich šéf platí líp jak kdokoliv jinej široko daleko a k tomu přidává grátis jednu nešťastnou holku...

"Aaaaááárrrrrrghhhhhh!!!!"

× × ×

Bylo to nejstrašnější vodpoledne v mém životě. Johnny mě preventivně vodzbrojil, abych se nepokusil vo nákou hrdinskou píčovinu v nesprávněj čas. A tak sem jen bloumal po okolí, držel se co nejdál vod cirkusu a poslouchal drby. Cirkusák tu sídlil už tejden a vážně plánoval vodjezd, páč mu nák lezly dolů tržby. Prej má zamířit na pohřebiště, co je prej vlastně Pohřebiště a jako tak druhý největší město v kraji, kde dokonce sídlí náká církev. Seru na církev. Hlavně, ať už vypadne a dost daleko vod najatejch pistolníků.

Navečer sem zjistil, že jedna chalupa není jen tak vobyčejná, ale že je to hospoda. Rozlejšvali tam nákej humus vařenej z mutovanýho zelí. Ale mělo to sílu. Vožral sem se jak prase. Poslední, co sem si pamatoval bylo, že tam přišel i cirkusák a já mu postupně nabízel všechny své prachy, Drakeovu HK 145 a nakonec i klíč vod Hnízda 13, pokád' mi Trici vrátí. Nechtěl, blbec jeden. Ale koupil mi další pití...

× × ×

Když sem se probral z vopice, byl už cirkus pryč. Vodjeli prej už brzy ráno. Ptal sem se Johnnyho, proč mě nezbudili a von mně řek, že sem pěkněj trouba a můžu prej bejt rád, že sem vůbec naživu. Že kombinace zelnýho piva s nukekolou je nejvraždnější drink pod sluncem. Prej mě zkoušeli vzbudit ráno, v poledne a ještě před hodinou, bezvýsledně. A že jsem trouba dvounásobnej, páč sem svým vyptáváním cirkusáka vylekal a von vodjel se dvouma gorilama místo jedný.

To sem si teda fakt pomoh...

Vyhrabal sem se na nohy a začal se ptát, jak rychle takovej zapraženej brahmin de, jako bych to už stokrát neviděl. Dost rychle. Rychlejak člověk se stejným nákladem určitě. Skoro tak rychle jak člověk bez nákladu. Ale do noci zbejvalo pár hodin, tak mě Johnny poklepal po rameni a řek, že když si pospíšíme, tak že je prej můžem ještě nějakou dobu honit. Pak mně hodil můj bágel a zbraně. Nikdy bych neřek, že sou tak těžký.

Šli sme po stopách co mohly a nemusely patřit cirkusákově karavaně tak dlouho, jak to jen šlo a můžu říct, že mně bylo ještě vo dost hůř jak včera vodpoledne. Pak se setmělo a já si myslel, že pro dnešek končíme. Ale Janet řekla, že to ne, že za svou pitomost musím nýst následky. Pak se ale voba s Johnym zachechtali a vona mně podala flaštičky s jakýmsi blivajzem. Smrdělo to dost divně a já jen doufal, že to není vařený z kulek pouštního krysáka. Ale pomohlo to, páč sem pak moh jít dál a dál. Voni si toho cucli taky a tak sme šli po tý karavanní cestě až skoro do rána bez zastavení. Dokud Johnny, kterej šel vpředu, vo něco nezakop. Jen vyjek; "sakra!" a roztáh se po zemi.

Šli sme tak těsně za ním, že sme se přes něj svalili. Rovnou z fleku sme si mohli dát pěkněj sendvič. Akorát že na něj nebyl čas, ani nálada. Vona ta věc, vo kterou sme se div nepřerazili, byla docela čerstvá lidská mrtvola. Janet, jen co sem jí slez ze zad, vodkád'si vyloudila světlo a tak sme se teda podívali, kdo že nás to chtěl vzít sebou. A vida. Cirkusákův asistent a umřel na akutní předávkování volovem. Někdo a celkem sem tušil kdo, ho prošpikoval vod leva do prava a ještě napříč. "Asi bral něco na moc lehkou váhu, tak mu přitížili," řekla úplně suše Janet. Vod tý chvíle, co jí Johnny popsal pár detailů vo cirkusákově umění, tak byla na něj a každýho, kdo šel s ním, pěkněj navostřená. A to ještě nic neviděla. Ale to jí nebránilo v praktickejch záležitostech. Já s Johnym sme na zdechlinu jen vejrali a říkali si, že máme vo problém míň, kdežto vona hned rozhodla, že to musí z cesty, aby se vo to ještě někdo nezačal zajímat z nesprávný strany. Tak sme pomocníka vodklidili vo pár metrů dál, kde by se vo něj nikdo zajímat nemusel.

Pak sme za vodměnu vyfasovali flaštičku. Jo, podle Johnnyho to vařila celý vodpoledne, co sem byl v limbu a z krysy v tom prej nebyl ani kousek. A tak sme pod silou dryáku šli dál a dál, dokád' navečer neprohlásila, že to brahminí hovno, na který sme narazili, je docela čerstvý. Cirkusák nemůže bejt dál, jak dvě hodiny před náma. V tu chvíli sem cejtil, jak mi rostou křídla. Jenže z křídel nakonec nebylo nic a nohy už toho měly tolik dost, že by jim nepomohlo, ani kdyby v příští flaštičce byla pouštní krysa vymáčkaná celá.

"Ten už nám neuteče, přenocujem tady," dělal sem ale stejně ramena, jako bych moh z fleku vyběhnout na maratón. Hovno. Měl sem co dělat, abych se vodvlek vod toho přírodního smradu a natrhal si pavěslici na pelech. Vostatním nebylo vo nic líp, Janet sme poslední kilák cesty už museli podpírat.

Když sme si trošku vodpočali, začala nám servírovat večeři. Vesničani tomu říkali pemikam a prej to bylo tak výživný, že to mělo vystačit na celej den. Asi to bylo třeba, já nejed den a půl, voni dva den. Ale jestli to bylo tak výživný, jako hnusný, pak nám to muselo stačit na celej příští tejden.

Ale k něčemu to dobrý bylo. V noci sem z toho dostal pěkný bubláni v břiše. Když už se to nedalo vydržet, tak sem se zbudil a koukám, von už je skoro den! Tak sem si rychle vodbyl svoje a probudil partu.

"Sakra, mně se tááák nechce," stěžovala si Janet. Ale když přišlo na věc, měla sbalený věci a podupávala si jen jen

vyrazit dřív, jak já s Johnym. Šli sme po tý rozježděný a vod brahminů rozšmajdaný cestě tak rychle, jak to jen šlo a bylo tak vokolo poledne, když sem zahlíd zadek jednoho cirkusákova vozu mizet za takovým menším kopečkem. "Máme ho," zajásal sem a skočil do křoví mimo cestu, "nadběhnem mu!"

Johny skočil bez rozmejšlení za mnou. Janet ne. Důrazně si vodkašlala a pak se nás zeptala, proč se jako chcem prodírat zarostlou pustinou, když nás ti zmrdi zatím nemůžou vidět a ještě nějakou dobu neuviděj.

"Nó, to byl jen takovej trénink, vid'," mrk sem na Johnyho a von teda řek taky, "jasně, jen trénink."

Nevěřila nám, čert ví proč.

Když pak teda byl čas se dovopravdy skrejt, tak sme to provedli čistě a profesionálně, bodejt' by ne po takovym tréninku. Zapadli sme do křovisek, voběhli tak sto metrů vod tý cesty a co nejrychlejc a nejtíšejc sme karavanu předběhli.

Jak sme vylezli z křovisek, tak sem zjistil, že mám neuvěřitelný štěstí. Kdysi tu muselo bejt docela horko, páč ještě ted'kom tu byl velkej kráter zalitej vodou a geiger mi decentně naznačoval, že by nebylo zrovna zdravý pobejvat tu dýl jak den. Tak dlouho sem stejně pobejvat nechtěl. Ale krz tu vodu tady byly keře vo dost hustší a zelenější, dalo se v nich pěkně schovat. Navíc se cesta zatáčela, aby se tomu kráteru vyhla. Místečko jak dělaný pro přepad.

Skryl sem se tak, abych měl výhled do toho předešlýho rovnýho úseku cesty, vytáh z báglu polovičku triedru a koukal. Hnedle sem měl cirkus jako na dlani. Byla to fakt skvělá hračka, škoda že mě ten chlápek nechtěl prodat i zbytek. Ale zalomil se na tom že ne, že prej se i von musí něčím bavit. Čím se baví sem pochopil hned, jak sem k němu pro ten dalekohled zašel. Bejval v takový polorozpadlý boudě, na žrádlo mu asi taky moc často nezbejvalo, ale měl parádní houpací křeslo. A v tom křesle sedával a koukal a koukal - přímo do voken bordelu naproti.

Já se ted'ka taky koukal na bordel. Na bordel, kterej zastavím. To sem byl fakt rozhodnutej.

Stačil mně jedinej pohled a měl sem takovej krátkej pocit potěšení, že aspoň maličká spravedlnost existuje. Tomu grázlíkovi, co si ho cirkusák najal jako gorilu, se totiž na tomhle postu nějak zvlášť nelíbilo a rozhod se povýšit rovnou na ředitele cirkusu. A aby mu jedinej zaměstnanec neutek, tak si ho pořádně hlídal. Cirkusák šel jak posranej. Málokdo by asi šel jináč, když by měl za prdeli permanentně namířenou brokovku. Mě se ty dvě černý díry taky nelíbily a to sem byl skoro půl kiláku daleko.

Uspokojenej tím, že vím, jak sou uspořádaní sem zalez nazpět do díry a čekal. Brzy se začalo vozývat skřípění. Cirkus jede! Napřed to vrzání bylo docela slabý, pak silnější a silnější a když se mě zdálo, že sou tak akorát, tak sem se vysunul přes hranu a zařval: "Vodhod' kvér a ruce vzhůru!"

Neposlech mě. A byl zatraceně rychlej. Ještě sem ani nedomluvil a už se votočil mým směrem a vypálil z vobou hlavní.

Rychlejš možná byl, ale to bylo tak všecko. Voni totiž během tý krátký cesty změnili uspořádání. Já původně počítal s tím, že budu mít čistý zamíření, jenomže mezi mnou a ním byl ted'ka brahmin.

Chudák dvojhlavej bejček to z vobou těch hlavní schytl, jen zabučel a pad k zemi. A já, už zase celkem zorientovanej a hlavně zamířenej, sem stisk spoušť taky.

Heckler - Koch AG 145 je nejužasnější automatická zbraň v pustině, nebo taky pěkná sviňárna. Záleží na tom, z jakýho směru se díváte na hlaveň. Kulky ráže 4,5 milimetru sou hrozně drobný a lehký, proto se jich taky do zásobníku vlezce celejch sto. Ale právě proto moc rády měněj dráhu. Co zepředu vypadá jako pár malejch dírek, to se na druhý straně změní na něco, za co by se nemusel stydět Jack Rozparovač v nejlepších letech.

Tři rány stačily na to, aby se chlapíkova brokovnice válela na zemi, včetně převážný části jeho pravý ruky. Možná by mně to stačilo. Možná bych mu dovolil si tu ruku pozdějc zase přivázat a píchnout si stimpak. Komukoliv jinýmu bych to možná dovolil. Ale jak sem si ho prohlíd líp, tak byly rázem veškerý dobrý předsevzetí v hajzlu. Todle byl jeden z těch zmrdu, kterejm nestačilo koukání, jak se Trici svíjí pod trojkou nadrženejch krysáků, kteří se vo ni průběžně rvali. Tendle, a to nebyl sám, si koupil vlastní číslo. Možná bych mu i tak pár věcí vodpustil. Ale všecko rozhodně ne...

Zatímco se Johny s Janet starali vo to, aby měl i cirkusák nějaký vzpomínky, já šel k tomu praseti a mohli ste na mě vařit.

Vo co mně jako de, řval na mě, zmetek jeden.

Vo co mně de? "Du tě poslat někam, kde tě naučej rozpoznávat ženskou a záchod!"

Ten amputovanéj pařát ještě ustál. Rozkrok rozstříleněj na kaši už ne.

Stejně nechcíp hned, myslím, že si tu cestu užíval tak deset sekund.

Johnny mezitím spoutal zmlácenýho cirkusáka, prohrabal mu kapsy a pak se s Janet šli podívat do vozu po Trici. Já sem si netroufal. Měl sem strach, že bych se pak neudržel. Že bych pak toho zmetka, kterej byl v rámci zvyků týhle zkurvený země vlastně nevinnej, nenechal jít.

Dobře sem udělal. Z vozu vyvedli chodícího kostlivce. Z Trici, z tý vycvičený, namakaný, bezpečácký rváčky, nezbejvalo po pár měsících na houbičkách skoro nic. Vypadala ještě hůř jak během představení. Ani sem se nedivil, musela určitě dostat stimpak, aby ten den vůbec přežila.

Ale poznala mě. Pokusila se zavolat mý méno a vyběhnout mi naproti. Z volání zbylo sotva zašeptání a po třech krocích padla na zem. Vhodil sem pušku a vystartoval k ní. Poklek sem a...

A v tý chvíli blesklo voblohou tisíc sluncí a celý mý tělo zaplavil strašnej žár. Začal sem řvát, nevím jak dlouho. Ale pak už byla jen tma a klid...

× × ×

"Zatraceně, pane Bernsteine, vy toho chudáka chcete ke všemu ještě upéct, nebo jenom oslepit? Stáhněte výkon výbojek a nasadte mu ochranné brýle! Nezapomínejte, že pod vlivem léků je mnohem citlivější na světlo!" pokoušel se profesor Willman, primář nemocnice Hnízda 13, překřičet pacientův zoufalý křik.

"A... A... Ano, pane profesore!" vzpamatoval se jeho asistent Bernstein, medik v posledním ročníku, zatímco se dva jeho spolužáci pochechtávali jeho potížím. Lékařský kurs se otevíral pouze příležitostně, jenom když se některý z lékařů chystal na zasloužený odpočinek a konkurence v něm byla velká. Jenže Willman se na ně zamračil: "Pánové, zde není nic k smíchu. Prvotní je zájem pacienta, ne vaše zábava. Měli jste to udělat sami!" Jejich úsměvy poněkud strnuly a pak se rychle rozpustily. Profesorovi na tomhle pacientovi nějak záleželo. Na to, že šlo o nějakého bezvýznamného chlapíka ze sektoru C, z neoficiálního odkladiště zbytečných existencí, se o něj zajímal až moc.

Willman ale svůj důvod měl. Anthony Klinghammer byl docela schopný zápasník a profesor měl zápas rád. Kvůli tomu byl ochoten zajít i do céčka. To, že se jeho oblíbeného šampiona někdo pokusil otrávit ho rozladilo a proto mu věnoval osobní péči... Vytrhl se z vedlejších myšlenek a zjistil, že hodnoty osvětlení v solární kóji klesly na snesitelné hodnoty, pacient má nasazený sluneční brýle a tiše leží. "V pořádku," kývl. Zkontroloval ještě úroveň hojivých drog v mužově těle.

Odpovídající. Klinghammer bude spát nejméně tři hodiny.

Po třech hodinách se suita rozšířená o sestru nesoucí pacientovy šaty vrátila. Bernstein vypnul výbojky, stáhl pacientovi z očí brýle a chvíli počkal. Bez přisvětlování se v kóji rychle ochladilo a Klinghammer se zavrtěl. Pokusil se přitáhnout si neexistující pokrývku. Zjistil, že žádnou nemá a otevřel oči, aby se podíval, proč tedy. Přeletěl pohledem přítomné, prudce několikrát zamrkal a rozhlédl se zas. "Kde to kurva sem? Jak sem se sem do prdele dostal?!?" zeptal se hrubě, ale zcela ve stylu svého prostředí a proto omluvitelně. Navíc je, kteří museli mít i základy psychologie, zaujala podivná naléhavost dotazu.

"Jste v nemocnici Hnízda 13," řekl mu Bernstein školeným, uklidňujícím hlasem. "Jeden z vašich spolubydlících se vás pokusil otrávit směsí barbiturátů a čistících prostředků."

"Ale to přece není možný... Já sem byl venku a byl tam ten jadernej výbuch..."

"To naštěstí ne. Byl to jenom sen, špatně interpretující zapojení solární kóje," vysvětloval Bernstein, aniž by zabředal do zbytečných podrobností.

"Jenom sen? Všecko jen sen? Kolikátýho je!?"

Řekli mu to. Zůstal klidně ležet, jen si to datum několikrát zopaval. Pak skryl svou tvář v dlaních a zeptal se: "Kerej zmrď mě to proved? Rozmlátím mu dršku!"

"To se vám asi nepodaří, pane Klinghammere," odpověděl osobně profesor Willman, "pan Garry Wozniak byl téhož dne odhalen a bezpečnost si ho odvedla. Za téměř úspěšnou vraždu pro něj jistě nic pěkného neměli..."

"Garry?!?" zařval Klinghammer a pak ještě hlasitěji, "GARRY?!?" Udeřil rukama ze všech sil do stěn kóje, naštěstí byly docela měkké. Ale asi mu to na odreagování stačilo. "Ten hajzl..." dodal už jen docela tiše a posadil se. Medici sklopili

boční stěnu solária, takže se mohl posadit stranou a spustit nohy na zem. V té chvíli si uvědomil, že je zcela nahý, ale nezaskočilo ho to. Sestru, o které věděl už před tím, si nyní prohlédl s tak nezastíraným zájmem, že se raději odvrátila a šaty mu podala Bernsteinovým prostřednictvím.

Oblékl se, vstal a pokrčil rameny. "No, tak bych řek, že sem propuštěnej. Mám něco dodržovat, nebo tak?"

"Tak ze tři dny se ještě šetřte. Ale doufám, že se pak zase rychle dostanete do formy. Příště si na vás vsadím," řekl Willman a Klinghammer se s krátkým zavrčením, které se s trochou dobré vůle dalo vyložit jako poděkování, vydal pryč. Provázeli ho nemocničním sektorem až k přijímací ordinaci, kde se zastavili, zatímco Klinghammer pokračoval dále a pryč. Právě se blížil ke dveřím, když profesor požádal Bernsteina o sklenici ovocné šťávy. Medik snaživě vyhověl, sáhl do automatu a podal svému nejvyššímu šéfovi pohárek. Profesor se žíznivě napil. A vzápětí vše vyprskl na podlahu. "Co jste mi to k sakru podal! Vždyť to chutná jako zvětralá moč!"

Klinghammer procházel dveřmi, když to zaslechl. Zastavil se, zeptal se celkem srozumitelně: "Tak vono se mně všechno jen zdálo?" a pak se sesul k podlaze, na které se začal svíjet v křečích doprovázených potlačovaným hekáním. Než se mu však zaskočený lékařský personál vrhl na pomoc, vzdal se svého marného úsilí a začal se otevřeně řehtat. Mezi záchvaty smíchu ze sebe vyřázel pokřik: "Tak vono se mně všechno jen zdálo? Fajn, všechno se mně jen zdálo, nic není pravda..." Po každé větě byl smích pokud možno ještě divočejší. Pomalu se zdvihl se a zmizel v chodbě, ale nezavřenými dveřmi ještě dlouho slyšeli jeho nesmyslné výkřiky.

Podívali se po sobě: Nevíte, o co mu šlo???

A v té chvíli dozorčí Hnízda 13, obklopen sborem poradců, jejichž zachmuřené tváře by jim mohlo závidět i stádo goril, stiskl červené tlačítko a na velikém rudém displeji začaly nezadržitelně ubývat první sekundy z posledních sto sedmdesáti dní hnízda.